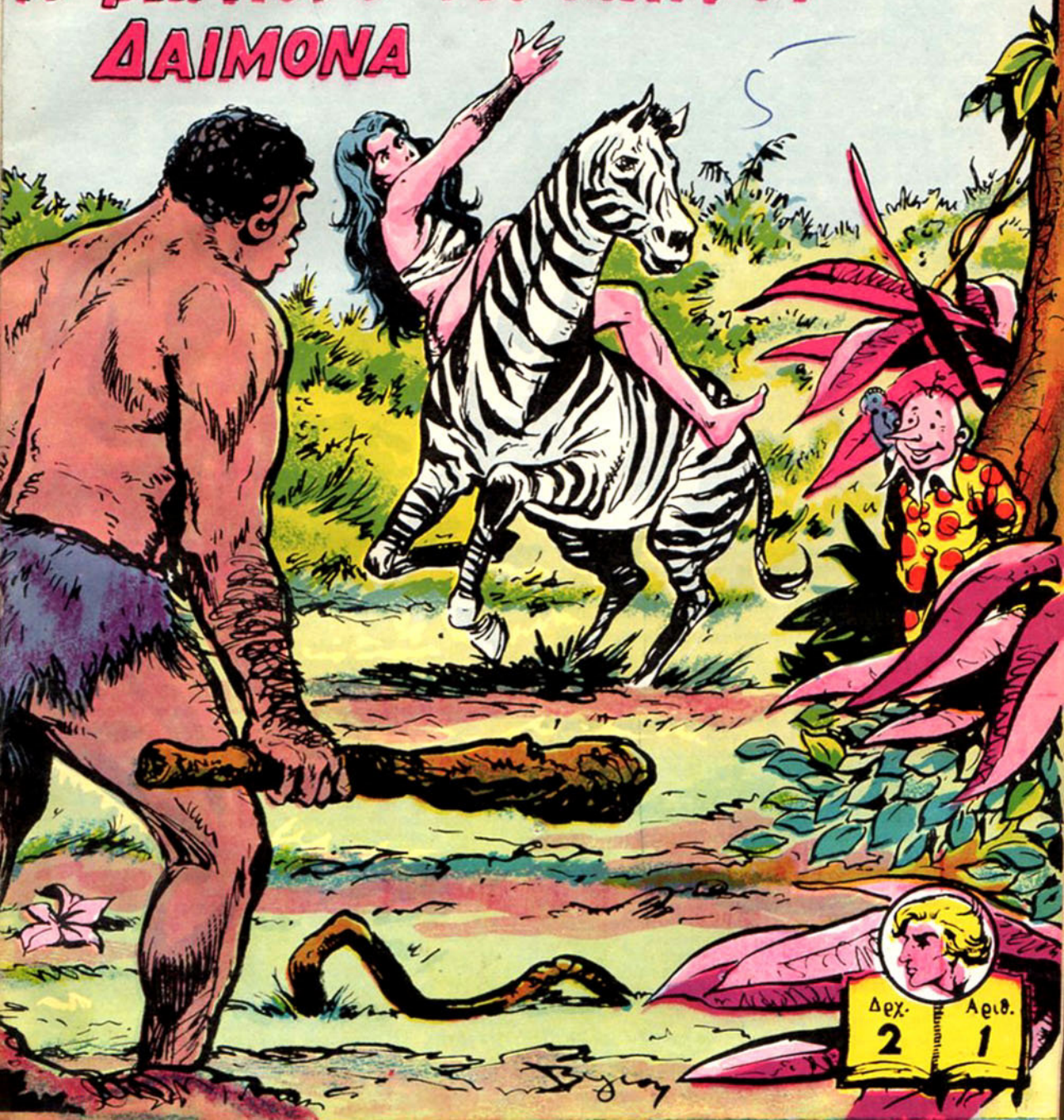

ΖΟΥΓΚΛΑ

ΟΙ ΓΗΗΣΙΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ

ΤΑΡΖΑΝ

ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΔΑΙΜΟΝΑ

Δελ. Αριθ.
2 1

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ & ΔΡΑΣΕΩΣ

— Τόο! Τό! Τό! Τό! Τό! Τό!

Η σφυρίχτρα ενός ποδηλάτου έδωσε το σήμα αυτό τρείς φορές. Στα δυο παιδιά, που αναπαύονταν δίπλα στα ποδηλάτα τους στην κορφή του «Πεινασμένου Λόφου», το σφύριγμα φάνηκε σαν να έρχόταν από κάποιο χαμ-λότερο δρόμο, λίγο προς τα δεξιά. Τα δυο αυτά παιδιά ήσαν ο Τζόκ και ο ξάδελφος του Μάξ, που είχε ρθει να περάση μερικές μέρες μαζί του.

— Τι είν' αυτό; ρώτησε ο Μάξ με περιέργεια.

— Είναι σήματα Μόρς, απάντησε ο Τζόκ.

Ο Μάξ κούνησε ανυπόμονα το πυκνόμαλλο κεφάλι του.

— Καλά! είπε. Ξέρω πώς είναι σήματα Μόρς. Μεταδίδει Ρ.Ο. Μά... γιατί;

— Ξέρεις, είπε ο Τζόκ, κοιτάζοντας αδιάφορα τον ουρανό, Ρ.Ο. είναι τα αρχικά του ονόματός του: Ρόμπερτ «Ορλ. Μαθαίνει Μόρς και έξασκείται μεταδίδοντας τα αρχικά του γράμματα.

— Τόο! Τό! Τό! Τό! ακούστηκε πάλι η σφυρίχτρα. Αυτή τη φορά το σφύριγμα ήρθε ακριβώς από κάτω τους, από δεξιά. Ο Ρόμπ προοδεύει σπουδαία, σκέφτηκε ο Τζόκ.

Μα σαν το σφύριγμα να ήταν μια διαταγή γι' αυτόν, ο Μάξ ανέβηκε στο ποδηλάτο του.

— Ο δρόμος που ακολουθεί ο Ρόμπ βγαίνει στο δρόμο αυτόν που φαίνεται μπροστά μας, δεν είν' έτσι;

Ο Τζόκ κούνησε το κεφάλι καταφατικά. Ήταν καταπληκτικό πώς ο Μάξ είχε κατορθώσει σε λίγες μέρες να μάθαι τόσο καλά την περιοχή.

— Έμπρός! λοιπόν! είπε ο Μάξ πατώντας με δύναμη το πεντάλι. Πρέπει να τον προλάβουμε.

Τρέχοντας όλοταχώς πρόλαβαν τον Ρόμπ την ώρα που έβγαине από τον χαμηλότερο δρόμο. Πήδησαν κι, οι τρεις απ' τα ποδηλάτα τους.

— Γεια χαρά! φώναζαν μαζί ο Τζόκ κι' ο Ρόμπ.

— Γεια σου, Μάξ! πρόσθεσε ο Ρόμπ χαμογελώντας.

Ο Ρόμπ ήταν ένα μεγαλόσωμο παιδί, με κόκκινα μαλλιά και φακίδες στο πρόσωπο μα πάντα καλόκαρδος και χαμογελαστός.

— Σχεδιάζα, είπε, όπως ξέρετε να ρθώ μαζί σας, μα ο Μπόντ Ουϊλσον τηλεφώνησε σήμερα το πρωί στη Φλοραμαϊή, όπου δούλευα και ε ρώτησε αν θα ήθελα να πάγαινα το απόγευμα στους «Βυδρόλακκους». Ξέρετε...

Ο Ρόμπ σταμάτησε για μια στιγμή σαν να δρισκόταν σε άμμηχανία κι' έπειτα συνέχισε:

— Ο Μπόντ στάθηκε σαν πατέρας μου από τότε που έχασα τον δικό μου, γι' αυτό δεν θέλησα να του άρνηθώ. Από ένα χρόνο τώρα κυκλοφορεί μια φήμη για ανθρώπους, που — καθώς λένε — μένουν στην «Πόλη των Φαντασμάτων» και ο Μπόντ φοβάται μήπως μπουν στην έπαυλη των «Βυδρόλακκων». Είναι τώρα άρρωστος από ρευματισμούς και δεν μπορεί να σαλέψη απ' το κρεβάτι. Γι' αυτό πάω εγώ να δώ. Έχω τα κλειδιά.

— Πού είναι και τί είναι η «Πόλη των Φαντασμάτων»;

Ο Ρόμπ πήδησε στο ποδηλάτο του.

— Ας συνεχίσουμε την κουβέντα μας, πηγαίνοντας. Ο δρόμος προς την «Πόλη των Φαντασμάτων» είναι πέντε μίλια. Μπορούμε να πάμε

ώς εκεί μαζί. Η ώρα περνάει κι' η μαμά δεν θέλει να δρεθώ στους τόπους αυτούς τη νύχτα.

Ο Τζόκ σκέφτηκε πώς οι «Βυδρόλακκοι» δεν ήταν πραγματικά μια τοποθεσία εύχαιριστη που θα μπορούσε να τραθήξη κανένα για να περάση τη νύχτα του εκεί.

— Έσύ μπορείς να εξηγήσης καλλίτερα στον Μάξ από μένα, Τζόκ, πρόσθεσε ο Ρόμπ.

Ο Μάξ κοίταξε μια τόν ένα και μια τόν άλλο ανυπόμονα.

— Η «Πόλη των Φαντασμάτων», άρχισε ο Τζόκ, είν' ένα άκατοίκητο χωριό. Βρίσκεται στην καρδιά του δάσουος δεκα πέντε μίλια από το δημόσιο δρόμο. Κάποιοι, εδώ και πολλά χρόνια φαντάστηκε πώς ανακάλυψε ένα χρυσωρυχείο εκεί. Άρχισε λοιπόν να χιτήξη καμμία τριανταριά σπιτία. Ξαφικά μια μέρα τα παράτησε όλα. Κανείς δεν μπόρεσε να μάθαι αν αυτό ήταν μια μεγάλη καρτερογαρία ή απλώς μια άποτυχία. Και τώρα βρίσκεται ακόμα εκεί το χωριό, το πιο παράξενο θέαμα, που έχει δη κανείς, με τους δρόμους του, την πλατεία του, το ξενοδοχείο του και τα μισοτελειωμένα σπιτία του, χωρίς ίχνος ανθρώπων ή ζώων.

— Και το σπίτι των «Βυδρόλακκων»; ρώτησε ο Μάξ.

— Η «Πόλη των Φαντασμάτων» βρίσκεται στο δρόμο προς τό... «σπίτι των Βυδρόλακκων», εξήγησε ο Τζόκ. Είναι κι' αυτό μέρος του ίδιου συγκροτηματος.

— Και τί παράξενο συμβαίνει στο «σπίτι των Βυδρόλακκων»; ξαναρώτησε ο Μάξ.

Ο Ρόμπ έριξε προς τα πίσω το κεφάλι του και γέλασε.

— Σίγουρα, Μάξ, είπε, θα ανακάλυψες τρόπο ή κάτι τέτοιο στη φωνή του Τζόκ.

— Καθόλου, απάντησε ο Μάξ κάπως άμμηχανα... Μα αν προσέχατε θα παρατηρούσατε ότι δίστασε κάπως να προφέρη το «Σπίτι των Βυδρόλακκων». Αυτό συχνά σημαίνει κάτι παράξενο σχετικά με το αντικείμενο, που αφορά ο διασταγμός. Λοιπόν, τί περίεργο ύπάρχει στο «Σπίτι των Βυδρόλακκων»;

Ήταν τώρα η σειρά του Ρόμπ να νοιώση άμμηχανία. Ο Τζόκ σκέφτηκε πώς ο Μάξ δε θα μπουρούσε να τα πάη καλά με τους φίλους του, αν τους στενοχωρούσε έτσι όλη την ώρα με έρωτησεις.

— Δεν συμβαίνει τίποτα παράξενο στο «Σπίτι των Βυδρόλακκων», άρχισε ο Ρόμπ και πρόσθεσε: Δηλαδή, νομίζω πώς κάτι συμβαίνει, μα είναι δύσκολο να το εξηγήση κανείς. Το σπίτι βρίσκεται άπάνω σ' ένα γκρεμό στη μέση ενός συγκροτηματος βράχων με τον άκωαο μπροστά του και με λιμνοζεις πίσω του. Είναι γεροτισμένο και ποτέ δε χρησιμοποιήθηκε για τίποτ' άλλο παρά μόνο για καλοκαιρινή διαμονή.

— Ο γέρο Ρίτσαρντ, ο ιδιοκτήτης του δε μένει ποτέ στο σπίτι αυτό κι' όμως το φρονιζεί με μεγάλη επίμελεια, πρόσθεσε ο Τζόκ.

— Είναι καλά επιπλωμένο είπε ο Ρόμπ. Μα κανείς δεν μπήκε εκεί μέσα, από δω και έφτα χρόνια, έκτος από μένα και τον Μπόντ. Γι' όμως ο κ. Ρίτσαρντ πληρώνει τον Μπόντ για να το συντηρή.

ΣΤΗΝ «ΠΟΛΗ ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ»

Προχώρησαν κάμποση ώρα σιωπηλοί. Ο Μάξ έκαψε ξαφνικά τη σιωπή.

— Μπορούμε να ρθούμε μαζί σου, Ρόμπ;

Η πρόταση φάνηκε να εύχαιριστήσε πολύ τον Ρόμπ.

— Α! Εύχαιριστώ... εύχαιριστώ πολύ, Μάξ, είπε. Θα εύχαιρισθώ να έχω τη συντροφία σας. Όμως μην περιμένης να δρης τίποτα το έξαιρητικό.

Κι' έτσι ο Τζόκ κι' ο Μάξ, κι' άργότερα ο Στάν, ξεκίνησαν για το «Σπίτι των Βυδρόλακκων», όπου έκαναν τη μεγάλη ανακάλυψη, μια ανακάλυψη, που τους ώδηγησε σε παράξενα μονοπάτια, σε παράξενα νερά, σε κίνδυνο και σκο-

Φόνος γιά... σκοποβολή!

— Σαρούφναα! Χούρπο δά ντακούλ ζάσαα! (*)

Σούρουπο... Βρισκόμαστε στήν παρθένα κι' άγρια Ζούγκλα. Έκεί πού ζή και βασιλεύει, πάνω σέ θεριά κι' ανθρώπους, ό Ταρζάν.

Και νά: Κυττάξετε σ' αυτό έκεί τό χορταριασμένο μονοπάτι πού σέρνεται σάν φίδι πρós τό Βορρά:

Μιά νέα μαύρη ιθαγενής, σφίγγοντας στήν άγκαλιά τό άγοράκι της πού ξεφωνίζει από φρικτούς πόνους, τρέχει άλαφιασμένη και κλαίγοντας. Βιάζεται νά φθάσθ στή σπηλιά τής γρηάς Λαχδούν. Τής θαυματουργής γιάτρισσας τής Ζούγκλας.

Ένας μεγάλος κόκκινος σκορπιός είχε κτυπήσει μέ τό κεντρί τής ούράς του τό παιδί της. Στάλαξε στό κορμί του τό θανατηφόρο φάρμακι...

Η τραγική μητέρα ξέρει ποιός φρικτός θάνατος περιμένει τό αγαπημένο μονάκριβο «σπλάχνο» της. Και τρελλή από άγνία και άπόγνωση τρέχει νά τό σώση!...

Μά νά: Δέν έχουν περάσει μερικές στιγμές, όταν ένας γιγαντώσωμος γορίλλας ξεπετιέται ξαφνικά από μία μεγάλη κουφάλα γέρικου δέντρου. Μουγγρίζοντας ά-

γρια τρέχει ν' άρπάξη τή μαύρη γυναίκα...

Η άμοιρη ιθαγενής άκούει τά μουγγρητά. Και γυρίζοντας βλέπει τό φοβερό θηρίο πού τήν κυνηγάει. Καταλαβαίνει ποιά τύχη τήν περιμένει. Ξέρει καλά πώς, άν ό γορίλλας τή φθάσθ, θά σπαράξη τό παιδί της. "Υστερα θ' άρπάξη αυτήν στήν τριχωτή άγκαλιά του. Θά τή φέρη στή φωλιά όπου ζή μονάχος, από τότε πού κάποιιο λιοντάρι σπάραξε τή γορίλλαινα συντροφισά του...

Και ή τραγική μάνα, πού πολύ λίγο ενδιαφέρεται για τή δική της ζωή, ξεφωνίζει σπαρακτικά στή διάλεκτο τής φυλής της:

— Βοήθειααααα!... Σώστε τό παιδί μου ουου!...

Ένώ ταυτόχρονα συνεχίζει, όσο μπορεί πιό γρήγορα, τό φευγιό της. Τρέχει μέ ζιγκ — ζάγκ, πότε δεξιά, πότε άριστερά, για νά ξεφεύγη από τ' άπλωμένα άρπακτικά χέρια του γορίλλα (*)

Μά, ό,τι κι' άν κάνη, δέν θά μπορέσθ νά του ξεφύγη. Ο φοβερός γορίλλας μέ τ' άπλωμένα χέρια έχει φθάσει τώρα πολύ — πολύ κοντά της. Από στιγμή σέ στιγμή θά τήν άρπάξη από τό λαιμό. Και τότε...

Όμως νά: Τήν ίδια στιγμή ξαφνικός πυροβολισμός από καραμπίνα άντηχει.

(*) — Βοήθεια! Σώστε τό παιδί μουουου!

(*) Τό άνθρωπόμορφο αυτό θηρίο τρέχει ύσια και μονοκόμματο, χωρίς καμμία εύστροφία.

Ταυτόχρονα κι' ένα άγριο πονεμένο ξεφω-
ντό:

— Άααααα!...

Και η μαύρη ίθαγενής σωριάζεται κάτω
σφαδάζοντας. Τò έτοιμοθάνατο παιδί ξε-
φεύγει από την άγκαλιά της. Ένω ό γο-
ρίλλας, ξαφνιασμένος άπ' τόν κρότο του
πυροβολισμού, σταματάει άπότομα στή θέ-
σι πού βρίσκεται. Ψάχνει γύρω του άνή-
συχος, μυρίζοντας τόν άέρα...

Τήν ίδια στιγμή στό κοντεινό μικρό ξέ-
φωτο, ένα νέο κι' όμορφο παλληκάρι άντι-
κασιτώ με μιá «γεμάτη» τή «ριγμένη»
σφαίρα τής καραμπίνας του. Μιά νέα κο-
πέλλα όλόιδια μ' αυτόν — διζυμη άδελφή
του —, όρθή κι' άγριεμένη μπροστά του,
τόν ρωτάει:

— Γιατί, Ρούγκο; Γιατί πυροβόλησες τή
δυστυχισμένη μαύρη;

Τής άποκρίνεται γελώντας άναίσθητα:

— Έτσι, γιά... σκοποβολή! Έτρεχε κά-
νοντας ζίγκ — ζάγκ. Ήτανε δύσκολος στό-
χος. Άλλά τόν πέτυχα!...

— Γιατί δέν πυροβολούσες τò γορίλλα;

— Τρελλάθηκες, Ζάμπα;! Καλά άν τόν
άφηναι στόν τόπο. Άν τόν τραυμάτιζα, ό-
μως, θά μάνιαζε! Θά κυνόταν πάνω μου
νά με κατασπαράξει!

Η όμορφη μελαχροινή κοπέλλα σηκώ-
νει τò χέρι της. Του δίνει τρία δυνατό χασ-
τούκια στό πρόσωπο, μουγγρίζοντας ά-
γρια:

— Δειλέ!... Άνανδρε!... Τιποτένιε!...

Κι' άμέσως, τραβώντας άπό τή ζώνη τò
μαχαίρι της, τρέχει πρός τò μέρος πού
βρίσκεται η άδικοκτυπημένη ίθαγενής.
Φθάνει γρήγορα κοντά...

Τò δαγκωμένο άπό σκορπιό παιδί, έχει
— όπως είδαμε — ξεφύγει άπό τήν άγκαλιά
τής τραγικής μάνας του. Σφαδάζει κάτω
στριγγλίζοντας άπ' τούς πόνους σά νά τò
σφάζουν. Ένω ό γορίλλας, σκύβοντας τώ-
ρα, κάνει ν' άρπάξη τή μαύρη στά χοντρά
τριχωτά μπράτσα του.

Άτρόμητη η περήφανη Ζάμπα δέν κτυ-
πάει πισώπλατα τò θηριό με τò μαχαίρι
της, όπως εύκολα θά μπορούσε νά κάνει.
Του δίνει μόνο μιá γερή κλωτοιά στά πι-
σινά με τήν τομαρένια μπόττα πού φορεί.
Θέλει νά τò είδοποιήση για τήν έπίθεσι
της...

Έκείνο γυρίζει ξαφνιασμένο για ν' ά-
μυνθῆ. Άντικρύζει όμως μιá όμορφη λευκή
κοπέλλα. Έτσι, παρατώντας τή μαύρη γυ-
ναίκα πού όρεγόταν ν' άρπάξη, άπλώνει
τώρα τις χερούκλες του πρός αυτήν.

Η ύπέροχη Ζάμπα, η «Ραχούν θά σά-
ουθ», (Βασίλισσα τής κλωσούνης) όπως τή
λένε στή Ζούγκλα, θά μπορούσε τώρα νά
καρφώσει τò μαχαίρι της στήν καρδιά του
γορίλλα. Όμως και πάλι δέν τò κάνει. Έ-

τσι, ύποχωρώντας άργά με τόν ίδιο ρυθμό
πού προχωρεί κατά πάνω της τò άνθρωπό-
μορφο θηριό, κτυπάει δυό φορές έλαφρά τò
μαχαίρι στούς ώμους του. Άκριβώς πάνω
στις κλειδώσεις τών χεριών του. Και τά
χοντρά τριχωτά μπράτσα του γιγάντιου γο-
ρίλλα παραλύουν άμέσως. Γέρνουν άτονα
στά πλευρά του. Είναι άδύνατο πιά νά τά
κινήση!

Τρομοκρατημένο τò θηριό κάνει στήν
άρχη νά φύγη. Μά μετανοιώνοντας, σχε-
δόν άμέσως, χύνεται με τά φοβερά άνοι-
χτά σαγόνια του νά σπαράξη τή λευκή άν-
τίπαλο. Τά μανιασμένα άγρια ούρλιαχτά
του κάνουν ν' άντηχούν τά μακrunά γαλά-
ζια βουνά τής άπέραντης Ζούγκλας!

Έτσι, μ' ένα σπρώξιμο του στήθους του,
γκρεμίζει κάτω τή Ζάμπα. Σκύβει για ν'
άρπάξη στά σαγόνια του τόν τρυφερό λαι-
μό της.

Η μελαχροινή κοπέλλα του ξεγλυστρά-
ει εύκολα. Πετιέται πάλι όρθή. Και του δι-
νει άλλα δυό έλαφρά κτυπήματα με τò μα-
χαίρι της. Αυτή τή φορά στούς γοφούς:
στις κλειδώσεις τών κάτω άκρων του. Και,
όπως πριν λίγο τά χέρια, έτσι τώρα παρα-
λύουν κι' άχρηστεύονται τά πόδια του γο-
ρίλλα.

Τò τρομερό θηριό, πού θά μπορούσε νά
βγῆ νικητής και σε μονομαχία με λιοντά-
ρι, σωριάζεται τώρα κάτω σαν άσκι. Μονά-
χα τò κεφάλι και τά τρομακτικά σαγόνια
του είναι σε θέσι νά κουνάη πιά. Και νά
θγάξη άπαισία ούρλιαχτά θυμού και πό-
νου!...

Η Ζάμπα τόν έγκαταλείπει. Είναι άνίκα-
νος τώρα νά κάνει κακό. Δέν θά μπορού-
σε νά τά θάλη ούτε μ' ένα δειλό κι' άνή-
μπορο κουνέλι.

Η μελαχροινή Κόρη τής Ζούγκλας σκύ-
βει τώρα πάνω στήν κτυπημένη μαύρη.
Μά στή μεταξύ τά πονεμένα βογγητά της
έχουν πάψει. Η καρδιά, κάτω άπό τά γυ-
γνά ματωμένα στήθεια της, έχει σταματή-
σει πιά. Ο Μπέν Όρβάν, ό παντοδύναμος
θεός τής Ζούγκλας, τής έχει χαρίσει τò
γλυκό θάνατο: Τόν λυτρωτή άπό κάθε λύ-
πη και κάθε πόνο!

Ένα δάκρυ κυλάει άπ' τά μεγάλα μαύ-
ρα μάτια τής ύπέροχης κοπέλλας. Κι' άμέ-
σως μπουσουλώντας φθάνει κοντά στό μι-
κρό παιδί πού έξακολουθεί νά σφαδάζη
και νά στριγγλίζει πλάι της.

Με τήν πρώτη ματιά πού ρίχνει θλέπει
πώς ό σκορπιός τ'όχει κτυπήσει, κάτω χα-
μπλά, στή μαύρη γάμπα του. Με τήν αι-
χημή του μαχαιριού σκίζει σταυρωτά τò ση-
μείο αυτό. Κολλάει με λαχτάρα τά χείλια
της πάνω στήν πληγή. Άρχίζει νά θυζαί-
νη, ρουφώντας με κίνδυνο τής ζωής της,
τò θανατερό φαρμάκι του σκορπιού!...

Ένας φτερωτός κεραυνός!

“Όμως τ’ άγρια ούρλιαχτά του παράλυτου γορίλλα άναστατώνουν την περιοχή αυτή της Ζούγκλας!

Έχει άρχίσει να σκοτεινιάζει πιά. Καί τά πεινασμένα θηριά βγαίνουν άπ’ τίς φωλιές και τίς κρυψώνες τους για τό καθεβραδυνό τοιμπούσι του προαιώνιου άλ-

ηλοσπαραγμού τους...

“Έτσι, στό σημείο πού ούρλιάζει ό άνήμπορος γορίλλας, φθάνει ένα μεγαλόσωμο σερνικό λιοντάρι. Πλησιάζει σάν παραξευμένο τό θηρίο πού κοιτάει κάτω, άνίκανο νά προστατέψη τή ζωή του. Τό κυττάζει για λίγο άναποφάιστο. “Όσοι τέλος ή περηφάνεια κι’ ό ίπποτισμός νικάνε τήν πείνα του. Καί, παρατώντας τήν τόσο εύκολη λεία, γυρίζει κι’ άπομακρύνεται άργά.

Μά τήν ίδια στιγμή δεύτερος πυροβολισμός καραμπίνας άντηχεί. Τό πυρωμένο θόλι, σφυρίζοντας στόν άέρα φθάνει και σφηνώνεται στό κεφάλι του λιονταριού.

Η Ζάμπα σταματάει για μία στιγμή νά βυζαίνει τό τραύμα του μικρού παιδιού. Φτύνει τό φαρμάκι και φωνάζει στόν άδελφό της.

— Ρούγκοοοο! Έσού πυροβόλησες;

— Ναίαιαι!... “Ηθελα νά δώ άν θα τό πετύχω στό κεφάλι!

Η νέα διαστέλλει τά χείλια της σέ μία έκφρασι μίσους κι’ άηδίας:

— Σιχαμερό σκουλήκι!, μουρμουρίζει. Καί σκότωσησες τό υπέροχο αυτό θηρίο;! Θα ήσουν εύτυχής άν είχες λίγο από τήν περηφάνεια και τόν ίπποτισμό του!

Και ξανασκύβοντας άποτελειώνει τό βύζαγμα του φαρμακιού...

Τό άραπάκι παύει σέ λίγο νά στριγγλίζει πονεμένα. Μιά βαθειά νάρκη κλείνει άργά τά βλέφαρά του. Κοιμάται άπό βαρεία έξάντλησι. Είναι φανερό πώς έχει σωθῆ άπό τό βέθαιο και φρικτό θάνατο πού τό περίμενε!

“Όμως άλλοίμονο! Κάποια μικρή άμυχή θα θρικόταν μέσα στό στόμα της υπέροχης Ζάμπα. Καί τό φαρμάκι του σκορπιού, πού ρούφηξε άπό τό πόδι του παιδιού, κυκλοφόρησε μέσα στό αίμα της. Τώρα ένας φρικτός θάνατος τήν περιμένει. Είναι άργά πιά για νά σωθῆ.

Και νά: “Άθελα έρχεται στό νού της ή γιάτρισσα Λαχδούν. “Άν προλάβαινε νά

φθάσπ ώς τή θαυματουργή σπλιά της. “Ισως νά μπορούσε νά ζήσπ. Για νά προστατεύσπ τ’ όρφανό αυτό άραπάκι άπό τους κινδύνους της Ζούγκλας!

“Έτσι πετιέται πάλι πάνω όρθή. Βάζει τά δυό δάχτυλα στό στόμα της. Σφυρίζει δυνατά και συνθηματικά...

Πρίν περάσουν λίγες στιγμές ένας όμορφος ραβδωτός ζέβρος φθάνει καλπάζοντας κοντά της. Η Ζάμπα κάνει μία προσπάθεια νά σκαρφαλώσπ στή ράχι του. “Όμως δέ νοιώθει τή δύναμι πού χρειάζεται για νά τό κατορθώσπ.

— Δέν μπορώ, Λάφ, μουρμουρίζει σά νά μιλάη με τόν πιστό κι’ άχώριστο ζέβρο της. Κι’ άμέσως γυρίζοντας πρός τά πίσω τό πρόσωπό της, βγάζει μία φωνή:

— “Ε, Ρούγκοοοο! “Ελα νά με βοηθήσπ. “Άν δέν φτάσω γρήγορα στή σπλιά της Λαχδούν, τό μικρό μαύρο παιδί θα όρφανέψη για δεύτερη φορά!...

“Ο κακός, δειλός και άνανδρος άδελφός της, ξαπλωμένος στό μικρό ζέφωτο, της δίνει μία πολύ παράξενη άπόκρισι. Ούτε κι’ αυτή ή άδελφή του δέν καταλαβαίνει:

— Καλύτερα νά πεθάνης, Ζάμπα! “Έτσι, άπό ένας πού είμαι τώρα, θα γίνω... δυό!

Και ξεσπάει στό κρύο κι’ άναίσθητο γέλιο του:

— Χά, χά, χά!... Χά, χά, χά!...

Η “Βασίλισσα της Καλωσύνης”, όπως λένε τή Ζάμπα στή Ζούγκλα, ρίχνει πρός τό μέρος του μία ματιά γεμάτη θάνατο:

— Κακούργε!, του φωνάζει άγρια. Πρώτη φορά νοιώθω μίσος στήν καρδιά. Καί αυτό για σένα τόν άδελφό μου: τό δίδυμο άδελφό μου!...

Και προσθέτει με μάτια σκοτεινά και δόντια σφιγμένα:

— Τώρα, σ’ αυτές τίς τελευταίες στιγμές της ζωής μου, μία χαρά μονάχα λαχταρώ: Νά μπορούσα νά σε πνίξω! Ν’ άρπάξω σάν χάρος τή βρωμερή ψυχή σου με τά ίδια μου τά χέρια!...

Τό κρύο και άναίσθητο γέλιο του άπαίσιου Ρούγκο ξανακούγεται:

— Χά, χά, χάσαα! Ψόφπσε τώρα έσού και μη σε νοιάζει. Θ’ αφήνω τά θηριά νά σε θάψουνε στά... στομάχια τους! Χά, χά, χάσα!...

Τέλος σπκώνεται άργά και βαρυσπτημένα. Ρίχνει στόν ώμο τή δίκαννη καραμπίνα. Τακτοποιεί στή ζώνη του τό μαχαίρι και τό πιστόλι του. Καί, παίρνοντας τό μονοπάτι πού περνάει άριστερά από τό σημείο πού βρίσκεται ή καταδικασμένη σέ θάνατο άδελφή του, προχωρεί νά φύγη.

Μά νά: “Ο παντοδύναμος Μπέν “Ορβάν, ό θεός της Ζούγκλας, δέν ξεχνάει νά ρίξη άπό ψηλά τή θεία Δίκη του:

Σχεδόν άμέσως παράξενος θόρυβος άκούγεται στόν άέρα. Κάτι σάν σφύριγμα βολίδας. Ένώ ταυτόχρονα: κι' άγρια κρωξίματα!...

Μιά μεγάλη μαύρη σκιά κατεβαίνει από τόν ουρανό τής νύχτας, πέφτοντας σάν κεραυνός πάνω στόν άνύποπτο Ρούγκο.

Τρομαγμένο ξεφωνητό βγαίνει από τὰ δειλά στήθεια του άνάληπτου κακούργου:

— Άααα!... Βοήθεια, Ζάμπα! Σώσε μεε!

Ένα τεράστιο σαρκοβόρο όρνιο τής Ζούγκλας έχει προσγειωθή στους ώμους του. Τόν χτυπάει με τὸ θανατερό του ράμφος στὸ κεφάλι!...

Ή άνήμπορη Ζάμπα, στὸ μισοσκόταδο τής νύχτας πού έρχεται, διακρίνει άμυδρά τόν άδελφό της. Ξεχωρίζει τὸ μαύρο όρνιο πού από στιγμή σὲ στιγμή θά τόν σπαράξει για νά χορτάσει με τὰ ζεστά σπλάχνα του...

Έτσι, συγκεντρώνοντας τὶς λιγοστὲς δυνάμεις πού τής έχουν άπομείνει, κάνει μιὰ άπεγνωσμένη προσπάθεια: Σέρνεται, όσο μπορεί πιὸ γρήγορα, κοντὰ στὸ σύμπλεγμα όρνιου και άνθρώπου πού κυλιέται τώρα κάτω!... Και μ' ένα πετυχημένο κτύπημα τοῦ κοφτεροῦ μάχαιριοῦ τής κόβει πέρα για πέρα, τὸ λαιμὸ τοῦ φτερωτοῦ θεριοῦ...

Έκείνο παρατάει άμέσως τὸ θῦμα του. Και άκέφαλο καθὼς εἶναι, σφαδάζει για λίγες στιγμὲς κάτω, βγάζοντας βραχνὸ ρόγο άπ' τὸν κομμένο λαιμὸ του:

— Κxxx... σss... κxxx!...

Τέλος, άπομένει άκίνητο πλάι στὸν Ρούγκο πού έχει σωθῆ σάν από θαῦμα!

— Σ' εὐχαριστῶ, άδελφούλα μου!, ψιθυρίζει ὁ δειλὸς κι' άνανδρος άδελφός.

Όχι γιατί νοιώθει εὐγνωμοσύνη στὴν υπέροχη κοπέλλα πού τόν έσωσε. Μά γιατί φοβάται πῶς...

Άκούστε τον όμως και θά καταλάβετε:

— Άλλά μὴ με σκοτώσεις τώρα! Εἶμαι χτυπημένος κι' άνήμπορος ὁ δυστυχῆς. Λυπήσου με, άδελφούλα μου!

Ή περήφανη Ζάμπα ρίχνει ματιὰ γεμάτη συμπόνια στὸ μαύρο όρνιο πού κοιτάται άκίνητο κάτω. Ένώ πλάι, τὸ κομμένο κεφάλι του άνοιγοκλείνει, κάθε τόσο, τὸ μεγάλο γαμφὸ του ράμφος.

Ή νέα ψιθυρίζει σὰ μετανοιωμένη για τὸ φονικὸ πού έκανε για νά σῶση τὸν άδελφό της:

— Κρίμα τὸ καημένο πουλί!

Σχεδόν άμέσως, σωριάζεται κάτω βαρεία. Άπομένει άναίσθητη.

Ό δειλὸς κι' άνανδρος κακούργος άναπνέει με άνακούφισι. Πετιέται ὀρθὸς καθαρίζοντας τὰ μάτια του από τὰ αίματα πού κατρακυλάνε από τὶς πληγὲς τοῦ κεφαλιοῦ του.

— Τιποτένια!, μουρμουρίζει τρίζοντας τὰ δόντια του. Άν δὲν ἴσσουν ἐσὺ νὰ μ' έμποδίσεις, ὁ φίλος σου ὁ Ταρζάν δὲν θά ζοῦσε τώρα. Και τὸ μεγάλο όνειρο τής ζωῆς μου θά εἶχε πραγματοποιηθῆ: Έγὼ θά ἴμουν σήμερα ὁ Βασιληὰς τής Ζούγκλας!

Τέλος, έγκαταλείποντας στὸ θάνατο τὴ δίδυμη άδελφή του κάνει νά φύγει... Όμως σχεδόν άμέσως μετανοιώνει. Τραβάει άπό τὴ θήκη τής ζώνης του τὸ πιστόλι. Και, δείχνοντας με τὴν κάννη του τὸ κεφάλι της, μουρμουρίζει:

— Καλύτερα νά φύγω σίγουρος πῶς δὲν θά ξαναζωντανέψης! Κάτι γυναίκες σάν κι' ἐσενα εἶναι έφτάψυχες. Οὔτε τὸ φάρμακι τοῦ σκορπιοῦ δὲν καταφέρνει νά τις στείλη στὸ διάβολο!

Και κάνει νά τραβήξει τὴ σκανδάλη...

Μά νά: Τὴν ἴδια στιγμή ένα καινούργιο σφύριγμα βολίδας άκούγεται!...

Ό μικροκαμωμένος... Γίγαντας!

ΚΑΙ ΣΧΕΔΟΝ άμέσως ένα μικρότερο μὰ πολύχρωμο πουλί, σχίζοντας τὸν άέρα, φθάνει και κτυπάει με ὀρμη πάνω στὸ προτεταμένο πιστόλι τοῦ δολοφόνου. Τὴ στιγμή ακριβῶς πού τραβοῦσε τὴ σκανδάλη για νά χαρίση τὸ

θάνατο στὴν άναίσθητη άδελφή πού τόν εἶχε σῶσει!

Έτσι, ὁ πυροβολισμὸς πού ακολουθεῖ, στέλνει τὸ θανατερό βλήμα μακριὰ άπ' τὸ στόχο του...

Ταυτόχρονα και μιὰ δυνατὴ νεανικὴ φωνὴ άκούγεται, από κάπου ἐκεῖ κοντὰ, νά φωνάζη ψέματα:

— Ό Μπαχούσουρ!... Έρχεται ὁ Μπαχούσουρ!...

Τρομοκρατημένος ὁ Ρούγκο στὸ άκουσμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ τὸ βάζει στὰ πόδια. Τρέχει πανικόβλητος πρὸς τὴ θολὴ λίμνη πού στὸ κέντρο της βρίσκεται μπηγμένη ἡ ξυλένια καλύβα του...

Πρὶν περάσουν λίγες στιγμὲς φθάνει στὸ σημεῖο πού κοιτάται άναίσθητη ἡ Ζάμπα κι' ὁ νέος πού εἶχε φωνάζει.

Εἶναι ὁ χαζὸς μὰ τετραπέρατος παλῆατος τής Ζούγκλας: ὁ κουτοέξυπνος Κακάρκι! Ένα μικροκαμωμένο παιδί ὡς δεκάξη χρόνων με ὀμορφο γεροδεμένο κορμί. Με πρόσωπο όμως γελοιογραφικὰ άσχημο: Ή μύτη του μεγάλη και σουβλερὴ σάν υπερφυσικὴ μπάμια. Τ' αὐτιά του μεγάλα

Μ' ένα πετυχημένο κτύπημα ή Ζάμπα κόβει πέτρα για πέτρα το κεφάλι του μαύρου ὄρνιου!

κι' αυτά σαν μαρουλόφυλλα και πεταχτά προς τὰ ἔξω. Στόμα ἀπέραντο πού, ὅταν γελᾷ, οἱ ἄκρες τῶν χειλιῶν ἀγγίζουν τ' αὐτιά του. Μάτια μεγάλα, στρογγυλά και γουρλωμένα. Καὶ κεφάλι ἐντελῶς φαλακρό. Κάποια παλὰ ἀρρώστεια εἶχε κάνει, πρὶν ἀπὸ χρόνια, νὰ πέσουν ὅλα του τὰ μαλλιά. Μονάχα τρεῖς ὄρθιες τρίχες ἔχουν ἀπομείνει σ' αὐτό: μπροστά, λίγο πιὸ πάνω ἀπὸ τὸ μέτωπό του.

Φοράει μιὰ κωμικὴ στολὴ παλπάτσου μὲ φαρδεῖα παντελόνια και τεράστια παπούτσια (*). Καὶ ζῆ σ' ἕνα μικρὸ καλυβάκι, πού ἔχει χτίσει στὴν ψηλότερη κορφή κάποιου γιγάντιου αἰωνόβιου δέντρου!

Ἀπὸ τὴ ζῶνι του κρέμεται πάντα ἕνα κακότεχνο δίχαλο μὲ λάστιχο. Μιά σφεντόνα, ὅπως τὴ λέμ' ἐμεῖς.

Τέλος ὁ ἀπάνταστα δυνατὸς και ἀφθαστος ἀκροβάτης Κακαράκ, πού σκορφαλῶνει στὰ δέντρα καλύτερα κι' ἀπ' αὐτοὺς τοὺς πιθήκους, ἔχει κι' ἕνα ἀχώριστο φίλο και σύντροφο: Τὸν μεγαλόσωμο και πολύχρωμο «Κουσκούς», ὅπως τὸν λέει. Τὸν ἔξυπνο, φλύαρο και κουτσομπόλη παπαγάλο του. Αὐτὸν πού εἶχε φέρει μαζί του δραπετεύοντας ἀπὸ τὸ τσίρκο τῆς Ἀμερικῆς.

Καὶ νά: Ὁ Κακαράκ, φθάνοντας ἐκεῖ, ρίχνει πρῶτα μιὰ ματιὰ συμπόνιας στὸ ἀκέφαλο μαῦρο ὄρνιο. Μουρμουρίζει πένθημα:

— Τὸ φουκαριάρικο! Ἕνα κεφάλι τῶχε, κι' αὐτὸ τοῦ τὸ κόψανε. Κρίμας πού δὲν εἶναι αὐτοκίνητο. Θάχε και καμμιά ...ρεζέρβα νὰ τοῦ περάσω!

Ἔστερα, γυρίζοντας στὸν παπαγάλο πού στὸ μεταξὺ ἔχει προσγειωθῆ στὸν ὦμο του και φλυαρεῖ, τοῦ λέει:

(*) Ἦταν κλόουν κάποτε σ' ἕνα μεγάλο τσίρκο τῆς Ἀμερικῆς. Βρέθηκε μπλεγμένος σ' ἕνα ἔγκλημα πού δὲν εἶχε κάνει και δραπετεύοντας ἔφθασε ἔστερ ἀπὸ κωμικοτραγικὲς περιπέτειες στὴ Ζούγκλα.

— Φίνα τὰ κατὰφες, Κουσκούς! Καὶ νὰ πεινάσω, καμμιά φορά, δὲν θὰ σὲ...σφάξω!

Τέλος, σκύβει πάνω στὴν ἀναισθητὴ Ζάμπα. Τὴν ὁμορφὴ μελαχροινὴ κοπέλλα πού, ὅπως λέει: ἔχει «ξεμυαλίσει» τὴν καρδιά του. Τὴ σκουντάει δυνατὰ και τῆς φωνάζει ἀκόμα πιὸ δυνατὰ:

— Ἔ, κυρὰ Δεσποινίς! Ἄν τὰχης κακάρῳσει πέσ' το μου νὰ σὲ... κλάψω! Προσφέρομαι δωρεάν!

Μὰ νά: Ἡ Ζάμπα πού στὸ αἶμα τῆς κυκλοφορεῖ τὸ φαρμάκι τοῦ σκορπιού, συνέρχεται γιὰ μιὰ στιγμὴ. Μισανοίγει τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια τῆς. Ψιθυρίζει ἀδύναμα, ξεψυχισμένα:

— Πεθαίνω, Κακαράκ... Μόνον ἡ γρηὰ Λαχβὸν μπορεῖ νὰ μὲ σώσῃ!...

Ὁ «Παλπάτσος τῆς Ζούγκλας» τὴ σπῶνει ἀμέσως στὰ μικροκαμωμένα μὰ ἀπάνταστα δυνατὰ μπράτσα του. Μαζὶ μὲ τὸ μικρὸ ἀραπάκι πού σφίγγει στὴν ἀγκαλιά τῆς. Τὴ μεταφέρει σαν ἀνάλαφρο παιχνιδάκι κοντὰ στὸ ζέβρο πού στέκει θλιμμένος πλάι. Τὴ φορτῶνει σπὴ ράχι του. Πηδάει κι' αὐτὸς ἐπάνω Καὶ σπρουνίζοντας τὴν κοιλιὰ του μὲ τὰ τακούνια τῶν τεράστιων παπουτσιῶν του, ξεκινᾶνε... Τ' ὁμορφο ζῶο ἀναπτύσσεται γρηγορὰ σὲ ξέφρενο καλπασμό. Τρέχει σαν ἀστραπὴ πρὸς τὴ σπηλιὰ τῆς θαυματουργῆς Γιάτρισας!

Ἡ Λαχβὸν — ὡς φθάσῃ ἐκεῖ — θὰ μπορέσῃ εὐκόλα μὲ τὰ βότανα και τὰ γιατροσόφια τῆς νὰ διώξῃ τὸ μαῦρο θάνατο πού ξεφαντῶνει στὸ κορμί τῆς Ζάμπα και τοῦ ἄμοιρου ὄρφανοῦ παιδιοῦ.

Τὸ θεριὸ μὲ τὴν ἡμερὴ ψυχῆ

ΚΑΤΩ βαθειὰ σ' ἕνα τρομακτικὸ θάραθρο τῆς Ζούγκλας, βρίσκεται τὸ ἀνοιγμα μιᾶς σκοτεινῆς ὑπόγειας σπηλιᾶς. Τῆς «Σπηλιᾶς τοῦ Μαύρου Δαίμονα», ὅπως τὴ λένε οἱ ἀγριεὲς φυλὲς τῶν ἰθαγενῶν και καννίβαλων.

Μέσα σ' αὐτὴ τὴ βαθειὰ σπηλιὰ, τὴ γεμάτη φαρμακερὰ φίδια, σκορπιούς και σαρκοφάγες νυχτερίδες, ζῆ ἕνας παράξενος ἄνθρωπος: ὁ γιγαντώσμος ἀράρης Μπαχούρ! Ὁ φόβος και τρόμος θεριῶν κι' ἀνθρώπων τῆς Ζούγκλας!

Μὰ, ὅσο ὑπεράνθρωπα δυνατὸς εἶναι στὸ κορμί, τόσο εἶναι ὑπάνθρωπα ἀδύνατος: στὸ μυαλό! Δὲν εἶναι ἱκανὸς νὰ κἀνῃ καμμιά σκέψη. Κανένα συλλογισμό δικό του.

“Άγεται και φέρεται απ’ όποιον τον πλησίαση και του μιλήσει...”

“Η καρδιά κι’ η ψυχή του είναι γεμάτες αγάπη και καλωσύνη για όλα τα πλάσματα της Ζούγκλας: είτε θηριά είναι, είτε άνθρωποι. “Όμως φθάνει κάποιος να τον πείσει πως αυτός ο άνθρωπος, ή αυτό το θηριό έχουν κάνει, ή πρόκειται να κάνουν κάποιο κακό. Και είναι πρόθυμος να κυβή να τους κατασπαράξει!...”

“Ο Μπαχούρ, που από τη μύτη του κρέμεται πάντα ένας μεγάλος σιδερένιος καλκάς, είναι η προσωποποίηση της κτηνώδους δύναμης και της αγγελικής καλωσύνης!

Στο έσωτερικό δέ της φοβερής σπηλιάς του ούτε τα φίδια, ούτε οι σκορπιό, ούτε οι σαρκοφάγες νυχτερίδες τον αγίζουν. Μά κι’ επάνω στη ζούγκλα θηριά και καννίβαλοι τρέμουν το χοντρό βαρύ ρόπαλο που σέρνει πάντα στο δεξιό του χέρι.

“Αχώριστη επίσης συντροφιά του έχει έναν μεγαλόσωμο κι’ έξυπνο χιμπατζή. Τον Ρόκ, όπως τον λέει. Κάποτε τον είχε σώσει απ’ τα νύχια και τα δόντια πεινασμένου λιονταριού. Κι’ από τότε δεν χώρισαν ποτέ. “Αν και συχνά καυγαδίζουν.

“Ο Ρόκ φροντίζει τον Μπαχούρ, όπως ένας καλός υπηρέτης τον αφέντη του. Αυτός τον προσέχει, τον ειδοποιεί για τους κινδύνους, του κουβαλάει φρούτα και κυνηγάει ζαρκάδια και άλλα νόστιμα άγρια για να τον ταΐζει. Αυτός έχει μάθει ν’ ανάβει φωτιά, τρίβοντας δυο τσακμακόπετρες, και να τα ψήνει κρόντας τα πιό τρυφερά και νόστιμα.

Μά ο καλόκαρδος Μπαχούρ έχει, αλλοίμονο, και αλλόκοτη αδυναμία. Κάθε φορά που αντικρύζει την όμορφη Ζάμπα, αγριεύει αφάνταστα! Την κυνηγάει σαν τρελλός. Και όταν καταφέρει να τη φθάσει, καβαλλάρισσα στο ζέβρο της, την αρπάζει και τη φέρνει χαρούμενος στο τρομακτικό βάραθρο που ζή. “Εκεί της προσφέ-

Και ο Ρούγκο με τον άρχηγό των λευκών κυνηγών, κλείνουν γρήγορα την «έντιμη» συμφωνία.

ρει ό,τι καλύτερο έχει για να φάει. Και τής κάνει χίλιες δυο περιποιήσεις, χωρίς ποτέ να την άγγιξη ή να την κακομεταχειρισθί!

Και η άμοιρη Ζάμπα περιμένει ύπομονετικά πότε θα λείπει ο άραπης Μπαχούρ και θα πάρει ο ύπνος τον Ρόκ τον χιμπατζή υπηρέτη και φύλακά της. Για να ξεφύγει από τη βαθειά ύπνοια σπηλιά και ν’ ανέβη στην επάνω Ζούγκλα!...

... ..
Είναι προχωρημένη νύχτα πιά όταν ο δειλός κι’ ανανδρος Ρούγκο, ο διδυμός αδελφός της όμορφης Ζάμπα φθάνει κοντά στη λίμνη που στα θολά νερά της βρίσκεται το σίγουρο καλύβι του. Πλάι σ’ αυτό βρίσκεται και το καλύβι που ζή ή αδελφή του.

“Όμως δεν έχει προφθάσει να λύσει την πρόγα που θα τον μετέφερε σ’ αυτό, όταν μια τρομακτική άγρια κραυγή αναστατώνει το βαθύ και ήσυχο σκοτάδι της κοιμισμένης Ζούγκλας:

— “Αόοοοο! “Αααάοοοοοοο!...”

— Είναι ο Ταρζάν! ψιθυρίζει με δέος ο Ρούγκο. Κάτι σοβαρό θα συμβαίνει για να βρίσκεται τόσο άργα έξω από τη σπηλιά του!...

Και νά: ο άτρόμπτος κι’ αδάμαστος “Αρχοντας της Ζούγκλας πηδώντας από κλαδί σε κλαδί κι’ από δέντρο σε δέντρο, διαγράφει μια έναέρια πορεία. “Όσπου φθάνει και σταματάει κρυμμένος κάπου κοντά σ’ ένα ξέφωτο.

“Απ’ εκεί με τη βροντερή φωνή του αρχίζει να λέει:

— “Ε, λευκοί κακούργοι! “Εμαθα πως ήρθατε κρυφά στη Ζούγκλα μου για να κυνηγήσετε ελέφαντες! για να πάρετε τα πολύτιμα δόντια τους!... “Ηρθα λοιπόν να σας ειδοποιήσω για πρώτη και τελευταία φορά: Και ένα μονάχα ελέφαντα αν σκοτώσετε, κανένας από σας δεν θα γυρίσει ζωντανός στην πατρίδα του! Τα πεινασμένα όρνια θα χορτάσουν με τις βρωμερές σας σάρκες!

Την ίδια στιγμή ο κρυφός καταυλισμός των λευκών κυνηγών, που πρώτος ο Ταρζάν είχε ανακαλύψει ειδοποιημένος από την τετραπέρατη Μίμ, τη μαϊμουδίτσα του, φωτίζεται από τις λάμπεις που ξερνάνε οι καραμπίνες τους. Και η Ζούγκλα αναστατώνεται απ’ τους κρότους των πυροβολισμών και τα πυρωμένα βλήματα που σφουρίζουν προς την κατεύθυνση που είχε ακουστή η φωνή του Ταρζάν.

“Ο “Αρχοντας της Ζούγκλας από το ψηλό σημείο κάποιοι αιωνόβιοι δέντρου που βρίσκεται, θγάζει ένα ψεύτικο πονεμένο ξεφωνητό σαν κάποια από τις σφαίρες να τον τραυμάτισε βαρεια. “Αμέσως αρπάζει

ένα μακρὸ χορτόσοχοινο. Καὶ κρατώντας το γερὰ ἀφήνεται στὸ κενό. Σὲ λίγες στιγμές, διαγράφοντας ἀθέατος μιὰ τεράστια καμπύλη στὸν ἀέρα, μεταφέρεται ἀθόρυβα σ' ἕνα ἄλλο δέντρο, πὺθ βρίσκεται σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ πρῶτο.

Γαντζωμένη πάνω στοὺς γυμνοὺς του ὤμους μεταφέρεται μαζί του καὶ ἡ Μίμ, τὸ τετραπέρατο κι' ἀχώριστο πιθηκάκι τοῦ Ταρζάν. Ἐνῶ οἱ λευκοὶ κυνηγοὶ ἐξακολουθοῦν νὰ πυροβολοῦν στὴν ἴδια κατεύθυνσι ἀπ' ὅπου εἶχε ἀκουστῆ ἡ φωνὴ του.

Ὁ Ξανθὸς γίγαντας, θυμωμένος τώρα γιὰ τὴν ὑπόδοχὴ πὺθ τοῦκαναν οἱ ἄνδρσι δολοφόνισσι τῶν ἐλεφάντων, ψιθυρίζει σιγὰ στὸ ἔξυπνο ζωάκι πὺθ βρίσκεται πάντα κοντὰ του:

— Φτινὰ τὴ γλυτώσαμε, Μίμ!... Μὰ πρέπει τώρα κι' ἐμεῖς νὰ τοὺς δώσουμε ἕνα καλὸ μάθημα.

Ἄμέσως ἐξηγεῖ στὸ πιθηκάκι, σιγὰ πάντοτε, πὺθ νὰ πάη καὶ τί νὰ κάνη... Κι' ἐκεῖνο, ξεφεύγοντας σβέλτο ἀπὸ τὰ χέρια του, χάνεται γρήγορα στὰ κλαδιὰ καὶ στίς πυκνὲς φυλλωσιὲς τῶν γύρω δέντρων!

«Ταρζάν» ἐναντίον Ταρζάν

Ὁ ΚΑΚΟΣ Ροῦγκο, πὺθ φθάνοντας στὴ λίμνη του εἶχε ἀκούσει τὴ φωνὴ τοῦ Ταρζάν, τοὺς πυροβολισμοὺς καὶ ὅ,τι ἄλλο ἐπικολούθησε, τρίβει ἀπὸ χαρὰ τώρα τὰ χέρια του. Ἡ ἐμφάνισσι στὴ Ζούγκλα τῶν λευκῶν κυνηγῶν, ἦταν κάτι πὺθ πολὺ ἐξυπηρετοῦσε τοὺς δικούς του σκοπούς.

Καὶ στὸ καταχθόνιο μυαλὸ τοῦ νεαροῦ αὐτοῦ κακούργου, ἕνα ἐγκληματικὸ σχέδιο δράσεως καταστρώνεται:

Βέβαιος ὁ Ροῦγκο πὺς ὁ φοβερός Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας εἶχε φύγει πιά, τραυματισμένος ἀπ' τὶς σφαῖρες τῶν λευκῶν κυνηγῶν, ἀρχίζει νὰ γδύνεται: Βγάζει γρήγορα τὴν κάσκα, τὸ λινὸ κακὶ ἀμπέχωνο, τὸ κοντὸ παντελονάκι καὶ τὶς μπότες του. Τὰ κρύβει στίς πυκνὲς καλαμιὲς τῆς ὄχθης μαζί μὲ τὸ πιστόλι καὶ τὴν καραμπίνα. Κρατᾷ πάνω του μονάχα ἕνα μαχαίρι...

Τέλος ξεκινάει. Προχωρεῖ θαρρετὰ πρὸς τὸ σημεῖο πὺθ ὑπολογίζει πὺς θὰ βρίσκεται ὁ κρυφὸς καταυλισμὸς τῶν ἀγνωστῶν κυνηγῶν... Τοὺς βρίσκει ὅλους μὲ τὶς καραμπίνες στὰ χέρια. Σκαλίζουσι μὲ τὰ μάτια τους τὸ σκοτάδι πάνω στὰ κλαδιὰ τῶν γύρω δέντρων...

Ὁ θόρυβος τῶν βημάτων του τοὺς ξαφνιάζει. Γυρίζουσι ἀμέσως ὅλοισι τὶς κάννες τοὺς πρὸς τὸ μέρος του:

— Ποιὸς εἶναι; ρωτᾶνε δυνατὰ μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς.

Ὁ Ροῦγκο βγαίνει ἀγέρωχος μέσα ἀπὸ τὸ σκοτάδι. Εἶναι ξεσκουφωτός, ξυπόλητος καὶ σχεδὸν γυμνός. Φοράει μόνον ἕνα σλιπ ἀπὸ προσιὰ λεοπάρδαλης:

— Ἐγώ, ὁ Ταρζάν! τοὺς ἀποκρίνεται.

Καὶ προσθέτει χαμογελώντας:

— Ὁ πραγματικὸς ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας! Ὅχι ὁ ψευτο - Ταρζάν: Ροῦγκο. Αὐτός πὺθ φώναζε καὶ σᾶς φοβέριζε πρὶν λίγο!...

Λίγες στιγμές μετὰ, σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς καμουφλαρισμένες σκηνὲς τοῦ καταυλισμοῦ, ὁ ὑπουλος κακούργος καὶ ὁ ἀρχηγός τῆς κυνηγετικῆς ἀποστολῆς κουβεντιάζουσι.

— Εἶμαι εὐτυχής πὺθ σὲ γνώρισα, Ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας! τοῦ λέει ἐκεῖνος. Ἄν καὶ φανταζόμενοι τὸν Ταρζάν μεγαλύτερον κάπως στὰ χρόνια.

Ὁ Ροῦγκο χαμογελάει:

— Κι' ἄλλοισι μοῦ τὸ λένε αὐτὸ! φαίνεται πὺς δεῖχνουσι πολὺ μικρότεροι ἀπ' ὅ,τι πραγματικὰ εἶμαι! Ἴσως ἡ φυσικὴ ζωὴ καὶ ὁ καθαρὸς ἀέρας τῆς Ζούγκλας νὰ μὴ μ' ἀφήνουσι νὰ γεράσω!...

Καί, ζητώντας ν' ἀλλάξη γρήγορα κουβέντα, μπαίνει στὸ θέμα πὺθ τοὺς ἐνδιαφέρει:

— Δὲν εἶναι καιρὸς πὺθ παρουσιάσκει ἐδῶ στὴν περιοχὴ μου κάποιος Ροῦγκο. Ἐνας δειλός, ἄνδρσι καὶ ὑπουλος κακούργος πὺθ ὄχι μόνον πῆρε τ' ὄνομά μου, μὰ αὐτοχειροτονήθηκε καὶ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας. Παρουσιάζεται σάν προστάτης τῶν θεριῶν, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα, μὲ τοὺς μαύρους ἰθαγενεῖς πὺθ συνεργάζεται κυνηγᾷ αὐτὸς τὰ θηρία κι' ἐμπορεῦται τὶς πολὺτιμες γούνες καὶ τὰ δόντια

— «Εὐτυχῶς, ἀγαπημένε μου! Τὸ μαχαίρι τοῦ κακούργου δὲν χτύπησε τὴν καρδιά σου!», ψιθυρίζει ἡ Ζάμπα στὸν ἀναισθητὸ Ταρζάν.

τους... "Όσο γιά μένα, δέν κάνει άλλο παρά να μού στήνη παγίδες και ένέδρες γιά να μέ δολοφονήση...

— Κι' έσύ κάθεται με σταυρωμένα χέρια; τόν ρωτάει ό λευκός άρχικυνηγός.

— "Όχι, βέβαια! Μά αυτός έχει στη διάθεσί του τά «σιδερένια καλάμια πού ζερνάντε φωτιά και σίδερο». "Έτσι, ψάχνω να βρω τούς ανθρώπους πού θα μέ βοηθήσουν με τά όπλα τους. Πρέπει να έξοντώσω τόν άνανδρο Ρούγκο πού έκλεψε τ' όνομά μου και θέλει ν' άρπάξη και τόν θρόνο μου!

Ό άρχηγός τής άποστολής ένθουσιάζεται:

— Είμαστε σύμφωνοι! Θα μάς δείξης τή σπηλιά πού μένει και θα μάς βοηθήσης να τόν σκοτώσουμε με τά «σιδερένια καλάμια μας πού ζερνάντε φωτιά και σίδερο!»

— Ναί!, κάνει ικανοποιημένος ό ύπουλος ψευτο - Ταρζάν.

Και προσθέτει:

— Σ' άντάλλαγμα έγώ θα σάς δώσω τήν άδεια να κυνηγάτε και να σκοτώνετε όσους έλέφαντες, ή άλλα θεριά, θέλετε!

Η συμφωνία κλείνει. Οί δύο «έντιμοι» άνδρες σφίγγουν τά χέρια τους. Και ό άρχικυνηγός φωνάζει γελώντας:

— Φέρτε μας μία μπουκάλα ούϊσκυ να πιούμε στην ύγεια του... μελλοθάνατου ψευτο - Ταρζάν! Χά, χά, χά!...

Μά τόν κοροϊδευτικό γέλιο κόβεται άπότομα στα χείλια του. Τήν ίδια στιγμή κάτι φοβερό κι' αναπάντεχο γίνεται: Μιά τρομακτική έπιδρομή πού λίγα μάτια ανθρώ-

πων έχουν ποτέ άντικρύσει σ' αυτόν τόν κόσμο!

Τό χαλάζι του θανάτου!

ΑΜΕΤΡΗΤΟΙ πίθηκοι παρουσιάζονται ξαφνικά στα ψηλά κλαδιά και στα φυλλώματα των γύρω αιωνόβιων δέντρων. Μοιάζουν σαν δαίμονες τής Κολάσεως πού τούς ζέρασε ό μαύρος "Άδης. Τά στριγγλίσματά τους ανα-

στατώνουν γή και ούρανό!

Τρομοκρατημένοι οί λευκοί κυνηγοί πυροβολούν με πιστόλια και καραμπίνες στα δέντρα. Ένώ ό Ρούγκο πού ζέρει τί συμφορά τούς περιμένει, σκαρφαλώνει σβέλτος στό πρώτο δέντρο πού βρίσκεται κοντά. Μπερδεύεται στα κλαδιά του μαζί με τούς πιθήκους πού χοροπηδάνε και στριγγλίζουν.

Και νά: Μόλις πρόφθασε να σιγουρευτή από τή συμφορά πού θα έπακολουθούσε, όταν μερικές βροντερές κραυγές του Ταρζάν δίνουν στους άνυπόμονους πιθήκους τόν σύνθημα τής φοβερής έπιθέσεως:

— 'Α - ού - α!... 'Α - ού!... Ού!

Αυτό ήτανε! Σχεδόν άμέσως οί άμέτρητοι πίθηκοι πού είχε είδοποιήσει ή Μίμ, ή τετραπέρατη μαϊμουδίτσα του "Άρχοντα

Ό μαύρος γίγαντας Μπαχούρ ζή σε μία σπηλιά γεμάτη φίδια, σκορπιούς και σαρκοφάγες νυχτερίδες

Σάν θανατερό χαλάζι τ' άμέτρητα πιθηκάκια πέφτουν νά σπαράξουν τούς λευκούς κυνηγούς έλεφάντων

τῆς Ζούγκλα, άρχίζουν νά πέφτουν άπό ψηλά σάν μανιασμένο θανατερό χαλάζι!

Κάθε λευκός κυνηγός δέχεται τήν έπίθεσι δέκα καί είκοσι άπ' αὐτούς. Σκαρφαλώνουν πάνω τους, τούς ρίχνουν κάτω. Τούς ξεσχίζουν μέ τά δόντια καί τά νύχια τους.

Ξεφωντά φρίκης καί άπογνώσεως άκούγονται άπό τούς κυνηγούς πού έχουν δεχθῆ τήν τρομακτική αὐτή έπίθεσι! "Άλλοι άπ' αὐτούς ξεψυχάνε οὐρλιάζοντας σάν λυσσαομένα σκυλιά. Κι' άλλοι μέ ξεσχισμένα ρούχα καί σάρκες τρέχουν πανικόβλητοι νά σωθοῦν άπό τόν άπαισιο θάνατο πού τούς περιμένει.

Μέσα σέ λίγες στιγμές κανένας ζωντανός λευκός δέν βρίσκεται στό πεδίο τῆς μάχης. Μονάχα τά κουφάρια τών σκοτωμένων, τά όπλα καί τά τρόφιμά τους!

Ό Ταρζάν πηδάει τώρα κάτω άπό τό δέντρο πού βρίσκεται. Έπαινει τούς πιθήκους στή γλώσσα τους:

— Οὐάου!... Έαίλ βουζ μίς νέμ χί λούρ μπάρ (*).

Καί τούς δίνει τήν άδεια νά φύγουν. Νά ξαναγυρίσουν στίς περιοχές πού ζοῦνε. Στά γιγάντια δέντρα πού έχουν τίς φωλιές τους...

Σέ λίγο τά χαρούμενα ξεφωντά τους έχουν καθί στό βάθος τού άτέλειωτου όρίζοντα...

Ό "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας παίρνει τώρα στήν άγκαλιά τό μικροσκοπικό μαίμουδάκι του. Τό καίδεύει μέ άγάπη κι' ευγνωμοσύνη:

— Μπράβο, Μίμ! Σάν γυρίσουμε στή σπηλιά θά σ' άφήσω νά τραγανίσης όσα ζαχαροκάλαμα θέλεις!...

Μά νά: Πρίν ό Ταρζάν προλάβη νά τελειώση τά λόγια του, παράξενο σφύριγμα άκούγεται στόν άέρα. Καί πρίν προφθάση νά φυλακτῆ, ένα φτερωτό μαχαίρι καρφώνεται στά στήθεια του.

Ό ξανθός γίγαντας μέ τά γαλάζια μάτια, βγάζει βραχνό πονεμένο βογγητό. Καί σωριάζεται βαρύν κάτω. Ένῶ άπό τή μιá άκρη τών χειλιών του ξεχύνεται ένα μικρό ρυάκι άπό κόκκινο άχνιστό αίμα!

Ταυτόχρονα, ψηλά άπό τά κλαδιά κάποιου κοντινού δέντρου, άκούγονται χαρούμενες φωνές:

— Έπί τέλους: Σ' έφαγα κι' έσένα, πιποτένιε!

Τήν ίδια στιγμή γνώριμη γυναικεία φωνή φθάνει στό ζέφωτο άπό κάπου κοντά:

— Ρουγκοοο! "Ε, Ρουγκοοοοοοοο!...

Είναι ή όμορφη καί καλόκαρδη Ζάμπα, πού γυρίζοντας ζωντανή καί γερή άπό τή σπηλιά τῆς θαυματουργῆς γιάτρισσας Λαχβούν, ψάχνει γιά τόν άδελφό της.

Μά ή Μίμ θλέποντας τόν άγαπημένο άφέντη της σάν σκοτωμένο κάτω, γρυλλίζει γιά λίγες στιγμές άγριεμένη. "Υστερα παρατώντας τον ζαφνικά τρέχει σάν άστρα-

(*) Μπράβο! Κάνετε πολύ καλά τή δουλειά πού σάς άνέθεσα!

πή και σκαρφαλώνει στο γιγάντιο δέντρο απ' όπου είχε ακουστή ή φωνή του δολοφόνου.

Τα μάτια της τόν ξεχωρίζουν άμέσως στο σκοτάδι. Και σκαρφαλώνοντας σε ψηλότερο κλαδί απ' αυτό που βρίσκεται εκείνος πέφτει ξαφνικά κι' άποτομα στους ώμους του. Με τα δυο πσινά της πόδια άγκαλιάζει το λαιμό του κακούργου. Ένω ταυτόχρονα μπήγει τὰ νύχια τών μπροστινών χειρών της στα μάτια του.

Τρελλός από τρόμο κι' άγωνία ο Ρούγκο βλέπει να τυφλώνεται, κάνει άπεγνωσμένες κινήσεις για να ξεκολλήση από πάνω του τὸ μανιασμένο ζώο. Και καταφέρνει μὲν να τὸ πετύχη, αλλά παραπατώντας πάνω στο ψηλό κλαδί που χαροπάλευε, γκρεμίζεται κάτω στο ζέφωτο. Κι' άπομένει άνάσκελα και ζαλισμένος. Ένα θήμα μόνο πλάι στον Ταρζάν που πριν λίγο είχε δολοφονικά κτυπήσει!

Πίσω του άμέσως πηδάει, από ψηλά και τὸ πιθηκάκι. Φέρνει τὴν μουσούδα του στο λαιμό του Ρούγκο. Άνοιγει τὰ μικροσκοπικά του σαγόνια για να τὸυ δαγκώσει τὴν καρωτίδα. Νὰ τὸυ τὴν κόψη, χαρίζοντας τὸν τὸν πιὸ σίγουρο θάνατο!

Μὰ δὲν προφθαίνει. Πάνω στὴν ὠρα φθάνει καβαλλάρισσα στο ζέβρο της ἡ Ζάμπα. Τὰ μάτια της άνοιγουν διάπλατα ἀντικρύζοντας τὰ πτώματα τών λευκῶν κυνηγῶν. Τὸν Ταρζάν άκίνητον κάτω μ' ἕνα μαχαίρι καρφωμένο στα στήθεια. Και τὸν ἀδελφό της ἡμίγυμνον κι' ἔτοιμο να δεχθῆ τὸν θάνατο από τὰ δόντια τῆς μαϊμούς.

— Μή, Μιμ! φωνάζει δυνατὰ πηδώντας απ' τὸ ζέβρο και διώχνοντας με κινήσεις τών χειρῶν της τὸ πιθηκάκι.

Κι' ἔνω ἐκεῖνο άποτραβιέται φοβισμένο από τὸ Ρούγκο, ἡ νέα φθάνει με ἀνείπωτη λαχτάρα κοντὰ στὸν Ταρζάν. Τραβάει με προσοχή από τὰ στήθεια του τὸ δολοφονικό μαχαίρι που άμέσως τὸ άναγνωρίζει: Είναι τοῦ ἀνανδρου ἀδελφου της. Άφουγκράζεται τὴν καρδιά του: κτυπάει γερὰ και σταθερά. Ψιθυρίζει κυττάζοντας με λατρεία τ' ὄμορφο χλωμό πρόσωπο τοῦ άναίσθητου παλληκαριου:

Κάθε Τρίτη

- Μία αὐτοτελὴς περιπέτεια!

ΖΟΥΓΚΛΑ

- Ζωηρὲς συγκινήσεις, συναρπαστικά ἐπεισόδια!

Κάθε Τρίτη

— Εὐτυχῶς, ἀγαπημένε μου! Τὸ μαχαίρι τοῦ κακούργου δὲν χτύπησε τὴν καρδιά σου. Οὔτε...

Τὴν ἴδια στιγμή θόρυβο ἀκούει πλάι της: Ὁ ζαλισμένος Ρούγκο συνέρχεται. Πετιέται ὀρθός και τὸ βάζει στα πόδια. Τρέχει στὴν ὄχθη τῆς λίμνης. Εκεί που κρύβει τὰ ρούχα του. Άλλα βγάζει από πάνω του κι' άλλα φοράει απ' αὐτά. Τέλος ξεκινάει και χάνεται στο σκοτάδι τῆς νύχτας!

Ὁ Κρυφαγαπημένος

ΜΟΝΗ τώρα ἡ ὄμορφη Ζάμπα περιποιέται πρόχειρα τὴν πληγή τοῦ στήθους του. Ένω ἔξακολουθεῖ να μονολογῆ ψιθυριστά:

— Ποτὲ στὴ ζωὴ μου δὲν σκέφτηκα να κάνω κακό σε ἄνθρωπο ἢ σε θειρίο! Όμως θὰ εἶχα σκοτώσει χίλιες φορές μέχρι σήμερα τὸν Ρούγκο ἂν δὲν ἦταν ἀδελφός μου!

Και συνεχίζει σὰ να μιλάει τώρα στὸν

άναίσθητο ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας:

— Καμμένο παλληκάρι!... Ποτὲ δὲν σ' ἄφησα να καταλάβης πόσο μεγάλη εἶναι ἡ ἀγάπη που κρύβω για σενα στα στήθεια μου! Ὁ παντοδύναμος θεός τῆς Ζούγκλας μόνο ξέρει πῶς καταφέρνω να πνίγω τὴν καρδιά μου για να μὴ φανερωθῶ. Δὲν πρέπει να σ' ἀφήσω να νοιώσης κι' εἰς τὰ ἴδια αἰσθήματα για μένα. Θὰ ἦταν τρομερὸ ν' ἀγαπήσης τὴν ἀδελφὴ ἑνὸς δειλοῦ κακούργου! Ένός ἀνανδρου δολοφόνου! Ένός ἀνθρώπου που τόσο δίκαια μισεῖς! Ένός ἀνθρώπου που παραμονεύει ὑπουλα να σου πάρη τὴ ζωὴ. Νὰ σου ἀρπάξη τὸ θρόνο!...

Παρ' ὅλο που ὁ Ταρζάν εἶναι γερὸς κι' ἀφάνταστα σκληραγωγημένος στα τραύματα από μαχαίρια και σφαίρες ἀνθρώπων κι' από νύχια και δόντια θειριῶν, αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν συνέρχεται με τὶς στοργικὲς περιποιήσεις και τὰ θαυματουργὰ βότανα τῆς Ζάμπα. Έχει χάσει πάρα πολὺ αἷμα από τὴ βαθεῖα πληγὴ τοῦ στήθους του...

Ἡ περήφανη ἀμαζόνα τῆς Ζούγκλας, που και οἱ ἄγριοι καννίβαλοι τὴ λένε θεὰ τῆς Καλωσύνης, ρίχνει ἀνήσυχες τώρα ματιές στο ἄσπρο από τὴν ἀναιμία πρόσωπο τοῦ κρυφαγαπημένου της. Δὲν ξέρει πῶς να τὸν ἀρπάξη απ' τὰ νύχια τοῦ χάρου. Πῶς θὰ τὸν κρατήση με τὰ δόντια στὴ ζωὴ.

Μὰ, νά: Ξαφνικά, τὰ μεγάλα μαῦρα μά-

τια της παίρνουν παράξενη έκφρασι: Σάν μιιά σωπήρια λάμπι νά φώτισε τὸ νοῦ της:

— Πρέπει νά τοῦ δώσω τὸ αἷμα μου! "Ὁλο τὸ αἷμα μου! ψιθυρίζει ἀποφασιστικά.

Κι' ἐνῶ δυὸ δάκρυα θολώνουν τὴ θωριά της, προσθέτει:

— Τί νά τὸ κάνω ἐγώ; Τί νά τὸ κάνω;

'Αμέσως τραβάει τὸ μαχαίρι της. Χαράζει γρήγορα τὴ φλέβα στὸν καρπὸ τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ της. Κάνει τὸ ἴδιο καὶ στὴ φλέβα τοῦ ἀριστεροῦ τοῦ Ταρζάν. "Ἦστερα σμίγει μὲ προσοχὴ τίς δυὸ ἀνοικτὲς φλέβες τους. Καὶ σάν κείμαρρος τὸ πλοῦσιο κι' εὐγενικὸ αἷμα της ξεκύνεται στίς σχεδὸν ἄδειες φλέβες τοῦ ξανθοῦ γίγαντα!

Τὸ χλωμὸ πρόσωπο τοῦ ἐτοιμοθάνατου βάφεται σιγὰ - σιγὰ ἀπὸ τὸ ρόδινο χρῶμα ποῦ χάνεται, τὸ ἴδιο σιγὰ - σιγὰ, ἀπὸ τὰ μάγουλα τῆς ὑπέροχης κοπέλλας!

"Ὅπου κάποτε ἡ πρωτόγονη αὐτὴ «μετάγγισι» τελειώνει. 'Ἡ νέα τρίβοντας μ' ἓνα εἰδικὸ θότανο κλείνει τίς δυὸ μικρὲς πληγὲς τῶν χερῶν της.

Δὲν περνᾶνε λίγες στιγμὲς καὶ ὁ Ταρζάν ἀνασαλεύει. 'Ανοίγει ἀργὰ τὰ μάτια του. Καὶ τὸ ρόδινο τῶρα πρόσωπό του γεμίζει ἀπὸ χαρούμενη ἐκπληξι:

— Ζάμπα!... 'Εοὺ ἐδῶ;! 'Εοὺ μὲ ξαναγύρισες ἀπὸ τὸ θάνατο στὴ ζωὴ;! Σ' εὐχαριστῶ, Ζάμπα!...

'Ἡ μελαχροινὴ κοπέλλα γίνεται μὲ μιὰς ψυχρὴ κι' ἀδιάφορη:

— Δὲν βαρύνσαι!, μουρμουρίζει κυττάζοντας ἄλλοῦ. Δὲν ἔκανα γιὰ σένα τίποτα περισσότερο ἀπ' ὅ,τι θάκανα καὶ γιὰ κάθε ἄλλον...

'Ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀνασπκῶνεται μὲ δυσκολία. Κυττάζει ἀνήσυχος τῶρα τ' ὄμορφο πρόσωπο τῆς νέας:

— Εἶσαι πολὺ χλωμὴ, Ζάμπα! Γιατί;

Κι' ἀμέσως τὰ μάτια του σκοτεινιάζουν. Μιά φοβερὴ ὑπόψια σφηνώνεται στὸ νοῦ του. Τὴ ρωτᾶει χαμένα:

— Μήπως;! Μήπως μοῦδωσες τὸ αἷμα σου;

'Ἡ «θεὰ τῆς Καλωσύνης» προσπαθεῖ νά γελᾷ:

— Χά, χά, χά!... Τὸ αἷμα ποῦ κυλάει στίς φλέβες μου εἶναι πολὺτιμο, Ταρζάν! Δὲν μπορῶ νά τὸ δίνω σ' ὅποιον ὅποιον!

'Ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας, ἀνακαθισμένος καθὼς εἶναι, χαμηλώνει τὸ κεφάλι ἀναστενάζοντας πονεμένα...

Μὰ στὴ θέσι αὐτὴ ἀντικρῶζει κάτω τὸ μαχαίρι τοῦ Ροῦγκο μὲ τὴ μαύρη ἐβένινη λαθῆ. Καὶ ρωτᾶει, χωρὶς κακία, τὴ νέα:

— Ὁ ἀδελφός σου, Ζάμπα; Αὐτὸς μοῦ πέταξε κρυμμένος τὸ μαχαίρι;

— Ναί!, τοῦ ἀποκρίνεται ψυχρὰ.

'Ὁ Ταρζάν συλλογιέται ψιθυριστά:

— Μὰ γιατί; Γιατί μὲ μισεῖ τόσο;

'Ἡ Ζάμπα μουρμουρίζει:

— Ποιὸς ξέρει πόσο ἄσχημα θὰ τοῦ φέρθηκες γιὰ νά τὸν ἀναγκάσῃς νά σὲ χτυπήσῃ!...

Καί, γυρίζοντάς του μὲ περιφρόνησι τὴ ράχι, προχωρεῖ νά φύγῃ... "Ὁμως τὸ αἷμα ποῦχει χάσει τὴν κάνει νά τρικλιζῇ σὰ μεθυσομένη. Νοιώθει τὸ κεφάλι της βαρὺ. Τὰ μάτια της νά σκοτεινιάζουν. "Ἔτσι, πρὶν προλάβῃ νά κάνῃ λίγα βήματα, σωριάζεται κάτω βαρεῖά κι' ἀναίσθητη!

'Ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας κάνει νά σηκωθῆ. Μὰ δὲν νοιώθει τίς δυνάμεις ποῦ χρειάζονται γιὰ νά σταθῇ στὰ πόδια του. 'Αναγκάζεται νά συρθῆ σάν φίδι γιὰ νά φθάσῃ κοντὰ στὴν ἀναίσθητη κοπέλλα. Τὴ σκορντάει γιὰ νά τὴ συνεφέρῃ. "Ὁμως ἐκείνη βρισκεται βυθισμένη σὲ βαρὺ λήθαργο!...

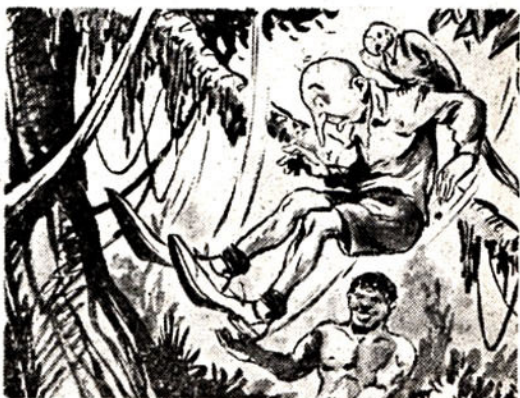
Τὸ ξανθὸ παλληκάρι τῆς χαϊδεύει τὰ κατὰμαυρα κι' ἀχτένιστα μαλλιά. Τὴ φιλάει μὲ ἀγάπη στὸ μέτωπο. Ψιθυρίζει σὰ νά παραμιλᾷ σὲ ὄνειρο:

— Καμμένη μικρούλα!... Ποτὲ δὲν πρέπει νά σοῦ φανερώσω τὴν κρυφὴ ἀγάπη ποῦ νοιώθω στὴν καρδιά μου γιὰ σένα! Ξέρω πὼς θὰ μᾶς χωρίζῃ γιὰ πάντα τὸ μίσος ποῦ ὁ ἀδελφός σου νοιώθει γιὰ μένα!...

Μὰ νά: Πρὶν περάσουν λίγες στιγμὲς μιὰ γνώριμη φωνὴ ἀκούγεται ἀπ' τὰ ψηλὰ κλαδιά τοῦ δέντρου νά πλησιάζῃ στὸ ξέφωτο:

— Βοήθεια, βρέεεε! Μὲ κυνηγᾶει ὁ 'Αράπαρος γιὰτὶ τὸν εἶπα... ἄσπροοοοο!

Εἶναι ὁ Κακαράκ, ὁ ξεκαρδιστικὸς παλῆτσος τῆς Ζούγκλας. Φεύγει στὸν ἀέρα, πηδώντας ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδὶ κι' ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο, πιδ γρήγορος κι' ἀπὸ τὸν πιδ σβέλο πίθηκα! Κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα τρέχει παρακολουθώντας τον μὲ ἀνασπκῶμένο τὸ κεφάλι, ὁ τρομερὸς μαῦρος γίγαντας Μπαχούρ! Κάθε τόσο μουγγρίζει ἄγρια

'Ὁ Κακαράκ χάνει τὴν ἰσορροπία του κι' ἀρχίζει νά πέφτῃ. Ὁ Μπαχούρ τὸν ἀρπάζει σάν πουλιὸν στὸν ἀέρα...

μὲ τις ἐλάχιστες λέξεις πού χρησιμοποιεῖ γιὰ νὰ διατυπώη τις σκέψεις του:

— Κακαράκ ἐγὼ πατάω κάτω! Κακαράκ ἐγὼ λυώω πόδι μου!...

Ὁ φαλακρὸς ἱππότης, μὲ τις τρεῖς τρίχες στὸ κεφάλι, σταματᾷ τέλος στὸ μικρὸ ξέφωτο πού βρίσκεται ὁ Ταρζάν μὲ τὴν ἀναίσθητη Ζάμπα. Τραβάει ἀπὸ τὴ ζώνη του τὴ λαστικένια σφεντόνα. Βάζει μιὰ μικρὴ πέτρα ἀπ' αὐτὲς πού σέρνει πάντα στὴν τσέπη του. Καὶ τεντώνοντας τὸ λάστικο τὴν πετάει οβουρικτῆ στὸ κεφάλι τοῦ «Μαύρου Δαίμονα»!

— Ὠxxx!, κάνει πονεμένα καὶ σχεδὸν ταυτόχρονα τρίβοντας τὴ φαλάκρα του ὁ ἴδιος ὁ Κακαράκ. Ἡ πέτρα, κτυπώντας μὲ ὀρμὴ στὸ κεφάλι τοῦ Μπαχούρ ἔκανε γκέλ. Καὶ γυρνώντας μπρὸς - πίσω θρῆκε καὶ κτύπησε στὸ κεφάλι τοῦ φαλακροῦ παλῆτσου πού τὴν εἶχε πετάξει.

Ὁ Κακαράκ καμαρώνει ἀπὸ ψηλά σὰν γύφτικο σκεπάρνι:

— Μπά, πού νὰ μὴ ἀβασκαθῶ!, μουρμουρίζει. Ποτὲ στὴ ζωὴ μου δὲν ἔχω δὴ ἀνώτερο σκοπευτὴ ἀπὸ... ἐμένα!

Μὰ τὸ πολὺ καμάρι καὶ τὸ κόρδωμα πάνω στὸ κλαδί, τὸν κάνουν νὰ παραπατήσῃ. Καὶ χάνοντας τὴν ἰσορροπία του ἀρχίζει νὰ γκρεμίζεται!

Ὁ Μπαχούρ τὸν ἀρπάζει σὰν πουλὶ στὸν ἀέρα. Τὸν βροντοκτυπᾷ κάτω. Καὶ σκῶνει τὴ μεγάλη καὶ βαρεῖα πατούσα του γιὰ νὰ τὸν λυώσῃ κάτω ἀπ' αὐτὴν!

Ὅμως τὴν ἴδια στιγμή κάτι ἀναπάντεχο γίνεται:

Στὸ βάραθρο τῆς φρίκης

ΤΑ ΜΑΤΙΑ τοῦ «Μαύρου Ἡρακλῆ» πέφτουν τυχαῖα στὸ σημεῖο πού βρίσκονται ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Ζάμπα. Κι' ἀμέσως, παρατώντας τὸ μελλοθάνατο Κακαράκ, τρέχει πρὸς τὴν ἀναίσθητη πανέμορφη κοπέλλα, μουγγρίζοντας σὰν πεινασμένο θερίδι:

— Μπαχούρ παίρνει Ζάμπα!... Ζάμπα σπηλιά Μπαχούρ!

Ὁ ἐξαντλημένος κι' ἀδύναμος Ταρζάν, βλέποντας τὸν τρομακτικὸ κτηνάνθρωπο νᾶρχεται ν' ἀρπάξῃ τὴν κρυφαγαπημένη του κοπέλλα, κάνει μιὰ υπεράνθρωπη κι' ἀπεγνωσμένη προσπάθεια. Πετιέται ὀρθὸς καὶ τραβώντας τὸ μαχαίρι του ἐτοιμάζεται νὰ τὸν ἀντιμετωπίσῃ:

— Μή, Μπαχούρ!, οὐρλιάζει ἄγρια. Ἄν

ἀπλώσῃς τὰ χέρια σου πάνω στὴ Ζάμπα, θὰ πεθάνῃς!

Ποιὸς τὸν ἀκούει ὁμως!...

Ὁ γιγαντώσιμος Ἄραπης μὲ τὸν χαλκὰ στὴ μύτη, κτυπᾷ μὲ τὸ ἥρακλειο ρόπαλό του τ' ὠπλισμένο χέρι τοῦ Ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας. Κάνει τὸ μαχαίρι νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν παλάμη του. Κι' ἀρπάζοντας ἀμέσως στὴν ἀγκαλιά του τὴν ἀναίσθητη Ζάμπα, φεύγει τρέχοντας!

Ὁ Ταρζάν τρέχει ζοπίσω του γιὰ λίγο. Μὰ γρήγορα οἱ λιγοστὲς δυνάμεις του τὸν ἐγκαταλείπουν. Καὶ σωριάζεται κάτω ξεφωνίζοντας μὲ ἀπόγνωσι:

— Ζάμπααα! Ζάμπααα!

Ὁ Κακαράκ φθάνει κοντά του. Σκαρώνει ἓνα διαστικὸ στιχάκι γιὰ νὰ τὸν παρηγορήσῃ:

«Κουράγιο, Ταρζανάκο μου, κι' ἡ Ζάμπα θὰ γυρίσῃ: ὅταν ὁ κόραξ λευκανθῆ καὶ ἡ χιών μαυρίσῃ!»

Καὶ ζεσιώντας στὸ κοροϊδευτικὸ γέλιο του, γνωματεύει:

— Χά, χά, χά!... Εἶμαι θέβαιος, Ζουγκλοβασιλιά μου, πὼς στὴ ζωὴ σου δὲν θάχῃς ὄχι ποτὲ μεγαλύτερο κοροῖδο ἀπὸ...σένα!

Ὅμως ὁ Κακαράκ ἔχει καλὴ καρδιά στὸ βάθος. Λυπᾶται βαθειὰ τὸν Ταρζάν πού τὸν βλέπει τόσο ἀνήμπορο καὶ θλιμμένο γιὰ τὴν ἀρπαγὴ τῆς ἀγαπημένης του κοπέλλας. Κι' ἀμέσως προστάζει τὸν παπαγάλο του:

— Κουσκούς, κατέβα ἀπ' τὸν ὦμο μου. Θὰ φορτωθῶ ἄλλοτε!

Καί, μὲ τὴν ἀπίθανη μυϊκὴ δύναμι πού διαθέτει, σκῶνει ἀπὸ κάτω τὸν γιγαντώσιμο ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας. Τὸν τακτοποιεῖ στὴ ράχι του, μουρμουρίζοντας:

— Μὴ σὲ νοιάξῃ, Ταρζανάκο μου: Ὁ Ἄραπαρος θὰ πιά τὴ Ζάμπα στὴ σπηλιά του. Κι' ἐγὼ θὰ τὴ λευτερώσω. Ἄς εἶναι καλὰ ἡ σφεντόνα μου!

Καί, ξεκινώντας ἀνάλαφος μὲ τὸ τόσο βαρὺ φορτίο του, φωνάζει πάλι στὸν παπαγάλο:

— Ἄρετὰ σὲ εἶχα «καβαλλάρη», Κουσκούς! Ἄπὸ ἐδῶ καὶ πέρα θὰ σὲ μουρλάνω στὸ... πτεροδόδρομο!

.....

Ἔτσι καὶ γίνεται: Ὁ Μπαχούρ φθάνει γρήγορα στὸ βάραθρο τοῦ Μαύρου Δαίμονα, ὅπως λένε τὴ βαθεῖα χαράδρα ὅπου βρίσκεται τὸ λημέρι του. Ὁ Ρόκ, ὁ χιμπατζῆς του, τὸν ὑποδέχεται γρυλλίζοντας χαρούμενα. Ὅμως ὁ Ἄραπης τὸν διώχνει μὲ μιὰ θάναυση κλωτσιά. Καὶ μπαίνει μέσα στὴ φρικτὴ σπηλιά του κρατώντας τὴ Ζάμπα πού στὸ μεταξύ ἔχει συνέλθει.

Τὴν ἀποθέτει πάνω σ' ἓνα στρώμα ἀπὸ μαλακὰ ξερὰ χορτάρια πού ἔχει μαζέψει

γι' αὐτήν. Καί τῆς λέει μὲ τὸν παράξενο τρόπο του:

— Μπαχοῦρ φέρει Ζάμπα φάν!... Ζάμπα κοιμηθῆ ἐδῶ! Μπαχοῦρ φυλάει ἔξω σπιλιά!

Κι' ἀμέσως, ἀφήνοντας μπροστά της ὄλους τοὺς γλυκόχυμους καρπούς πού εἶχε μαζέψει γι' αὐτὸν ὁ Ρόκ, ὁ χιμπατζῆς, θγαίνει ἀπὸ τῆ σπιλιά. Καί ξαπλώνει ικανοποιημένος ἔξω ἀπὸ τὸ χορταριασμένο ἄνοιγμά της.

Τὰ φίδια κι' οἱ σκορπιοὶ σέρνονται γύρω ἀπὸ τὴν ὁμορφὴ λευκὴ Κόρη τῆς Ζούγκλας. Οἱ σαρκοφάγες νυχτερίδες φτερουγίζουν πάνω της. Ὅμως τί παράξενο: Κανένα ἀπ' αὐτὰ δὲν τὴν ἀγγίζει. Δὲν τῆς κάνει κακό!

Ὁ χιμπατζῆς, ἀποτραβηγμένος σὲ κάποια ἀπόστασι ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῆς σπιλιάς, ἀγριοκυττάζει τὸν ξαπλωμένο Μπαχοῦρ. Ἐνῶ ἐκεῖνος τοῦ ἐξηγεῖ γιατί τὸν κλώτσησε:

— Μπαχοῦρ λείπει: Ρόκ κοιμάται! Ρόκ κοιμάται: Ζάμπα φύγει!

Γι' αὐτὸ, δηλαδή, ξάπλωσε νὰ φυλάξει μονάχος τῆ σπιλιά, γιὰ νὰ μὴν ξαναχάσῃ τὴν ἀγαπημένη του αἰχμάλωτη...

.....

Ὁ γιγαντόσωμος Ταρζάν δὲν ἀνέχεται γιὰ πολὺ νὰ τὸν σπκῶνῃ στὴ ράχι του ὁ μικροσκοπικὸς Κακαράκ. Μοιάζει μὲ ποντικὰκι πούχει φορτωθῆ ἓνα... γάτο! Κι' ὅμως καταφέρνει τόσο καλὰ νὰ προχωρῆ μεταφέροντας τὸ δυσανάλογο αὐτὸ φορτίο του!

Ἔτσι, καί παρὰ τὴν ἐξάντλησί του, ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας προχωρεῖ τώρα πεζός, σέρνοντας τὰ πόδια του στὸ παχὺ γρασιδί τῆς Ζούγκλας. Τὴ θέσι του πάνω στὸν ὦμο τοῦ Κακαράκ παίρνει ἀμέσως ὁ μεγαλόσωμος καὶ πολὺχρωμος παπαγάλος του, μουρμουρίζοντας:

— Ἐγὼ καθαλλάω! Δικός μου «γαῖδαρος» ὁ Κακαράκ!

Ὁ «Παλπάτος τῆς Ζούγκλας» κουνάει γιὰ λίγο τὴν κεφάλαι του μὲ τὰ μεγάλ' αὐτιά. Τέλος τοῦ λέει σοβαρά:

— Μειοὲ Κουσκούς: Θυμήσου μου τὸ βράδυ νὰ σὲ σφάξω καὶ νὰ σὲ κάνω μὲ... μπάμιες σάν τὴ μύτη μου!

Κι' οἱ δύο σύντροφοι μὲ τὸν παπαγάλο συνεχίζουν τὴν πορεία του πρὸς τὸ θάραθρο τοῦ μαύρου δαίμονα. Ἐκεῖ ὅπου, ὅπως νομίζουν, ἓνας θεὸς ξέρει, τί μαρτύρια θὰ περνᾶν τώρα ἡ ἄμοιρη Ζάμπα!

Μὰ στὸ φαρδὺ μονοπάτι πού προχωροῦν ἔχουν κακὸ συναπάντημα: Ἐνα μεγάλο μπουλουκὶ ἀπὸ ἀγριοὺς μαύρους καννίβαλους μὲ ἀρχηγό τους τὸ θανάσιμο ἐχθρὸ τοῦ Ταρζάν: Χούρα Χάβ, τὸν ὑπουλο καὶ καταχθόνιο φύλαρχο παρουσιάζεται σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι πλάι τους...

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας δὲν ἔχει

τώρα καιρὸ γιὰ συμπλοκὲς καὶ κασομέρια. Ἐκεῖνο πού λαχταράει εἶναι νὰ προλάβῃ νὰ σώσῃ τὴ Ζάμπα... Ἔτσι τραβάει τὸν Κακαράκ νὰ κρυφτοῦν πίσω ἀπὸ τὸν κοντρὸ κορμὸ γιγάντιου δέντρου:

— Ἐλα... Δὲν θέλω νὰ μάς δοῦνε τώρα! Ὁ πανάσχημος φαλακρὸς παλπάτος ἀπορεῖ:

— Γιατί; Ραντεβουδάκι εἴμαστε!;

Καί τοῦ προτείνει σοβαρά:

— Νὰ πεταχτῶ νὰ τοὺς σπάσω τὰ μούτρα; Προσφέρομαι... δωρεάν!

Τὸ μπουλουκὶ τῶν Καννιβάλων προσπερνάει ἥσυχαι χωρὶς νὰ δεῖξῃ πὼς τοὺς ἔχει ἀντιληφθῆ. Ὅμως σάν προχωροῦν παρακάτω, ὁ ὑπουλος Χούρα Χάβ λέει στοὺς μαύρους του:

— Μπράβο!... Ὁ Ταρζάν δὲν κατάλαβε πὼς τὸν εἶδαμε. Τώρα θὰ κρυφτοῦμε ὅλοι ἐδῶ, πίσω ἀπὸ τὰ σκίνα. Θὰ δοῦμε τί πάει νὰ κάνῃ στὸ θάραθρο τοῦ Μαύρου Δαίμονα. Ὑστερα θὰ τὸν κυκλώσουμε. Θὰ χυθοῦμε πάνω του νὰ τὸν κάνουμε τροφή γιὰ τὰ ὄρνια!...

Ἄνυποπτοι, ὁ Ταρζάν καὶ ὁ Κακαράκ φθάνουν καὶ κατεβαίνουν στὸ θάραθρο τοῦ Μπαχοῦρ. Τὸν διακρίνουν — ἀπὸ κάποια ἀπόστασι — ξαπλωμένον ἔξω ἀπὸ τὴ φοβερὴ σπιλιά του. Καταλαβαίνουν πὼς φυλάει ὁ ἴδιος τὴν ὁμορφὴ αἰχμάλωτη!

Ἄθεατος ἀπὸ τὴ θέσι πού βρίσκεται ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας τραβάει τὸ μαχαίρι του. Ἄν τὸ πετάξῃ εἶναι βέβαιος πὼς θὰ καρφώσῃ τὴ λάμα του ἀκριβῶς στὴν καρδιά τοῦ μαύρου γίγοντα. Ὅμως δὲν τὸ κάνει. Τὸ ξαναβάζει μετανιωμένος στὴ θήκη του.

«Αὐτὸ εἶναι ἄνανδρος!» συλλογιέται ψιθυριστά.

Ὁ φαλακρὸς μυταρὰς μὲ τὰ μεγάλα αὐτιά, πού τὸν παρακολουθεῖ, ρωτᾶει:

— Καί «ἀνδρικό» τί εἶναι, μαστροκαπετά-

Ὁ Κακαράκ αὐτὴ τὴ φορὰ μοιάζει μὲ ποντικὰκι πού ἔχει φορτωθῆ ἓνα γάτο! Ὁ «Κουσκούς» τοὺς ἀκολουθεῖ.

νιε; να τόν αφήσουμε να «μᾶς» φάν τὸ κορίτσι;

Τραβάει ἀμέσως ἀπὸ τῆ ζώνη του τὴ λαστιχένια σφεντόνα. Καὶ τοῦ προτείνει:

— Νὰ στὸν «καθαρίσω» μὲ μιὰ λαστιχιά; Προσφέρομαι... δωρεάν!

Χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν ἀδεια, βάζει ἕνα μικροσκοπικὸ πετραδάκι στὴ σφεντόνα του. Καὶ τεντώνοντας τὸ λαστιχὸ σκοπεύει τὸν Μπαχούρ ἀνάμεσα στὰ δυὸ μάτια, μουρμουρίζοντας:

— Πρέπει νὰ σημαδέψω καλά. Νὰ μὴ τὴν ξαναφάω στὴν... κεφάλᾱ μου!

Καὶ παρατάει τὸ πετραδάκι ποῦ φεύγει σβουρνηχτό.

— "Ωωωωωω!, κάνει ὁ Κτηνάνθρωπος ποῦ τὴν ἴδια στιγμὴ δέχεται μιὰ μεγάλη βαρεὶὰ πέτρα στὸ μέτωπό του.

Καὶ γέρνει σὰν ζαλισμένος ἀπὸ τὸ φοβερὸ κτύπημα.

Ὁ Κακαράκ ἀπορεῖ:

— Πετραδάκι πέταξα, κοτρώνα τὸν χτύπησε! Βρὲ πῶς μεγάλωσε ὡπου νὰ πάη, ποῦ νὰ μὴν ἀβασκαθῆ!...

Ὁ ἐκδικητικὸς χιμπαντζῆς τοῦ Μπαχούρ ποῦ εἶχε πετάξει ταυτόχρονα τὴ μεγάλη πέτρα, κρύβεται ἀμέσως στὰ πυκνὰ χαμόκλαδα τῆς θαθειᾶς χαράδρας. Ἐνῶ ὁ Μπαχούρ, ποῦ δὲν ἀργεῖ νὰ συνέλθῃ, ἀντικρύζει τὸν Ταρζάν καὶ τὸν Κακαράκ. Καὶ οὐρλιάζοντας σὰν λαβωμένο θεριὸ χύνεται νὰ τοὺς κατασπαράξῃ.

Ὁ Ταρζάν καταλαβαίνει πῶς δὲν εἶναι ἐκεῖ ἡ κατάλληλη θέσι γιὰ νὰ μονομαχήσῃ μὲ τὸν μαῦρο δαίμονα τῆς Ζούγκλας. Ἔτσι παρασύροντας μαζί του τὸν Κακαράκ τὸ βάζουν στὰ πόδια. Ἀνεβαίνουν τὴ χαράδρα καὶ κρύβονται κάπου...

Ὁ Μπαχούρ ποῦ τοὺς κυνηγᾷ χάνει σὲ λίγο τὰ ἴχνη τους...

"Ἔτσι, ἐλεύτερη τώρα, ἡ Ζάμπα βγαίνει ἀπὸ τὴ φοβερὴ σπηλιά. Καί, τραυματίζοντας μὲ τὸ μαχαίρι τῆς τὸν χιμπαντζῆ ποῦ ζητάει νὰ τὴν ἀρπάξῃ αὐτὸς τώρα, ξεφεύγει καὶ ἐλευθερώνεται. Σκαρφαλώνει σβέλτη στὴ χαράδρα. Καὶ βγαίνοντας πάνω στὴ Ζούγκλα, τρέχει παίρνοντας κατεύθυνσι πρὸς τὴ θολὴ λίμνη ποῦ βρίσκεται τὸ καλύβι τῆς.

"Ὅμως σὰν προχωρεῖ ἀρκετά, γρήγορο ποδοβολητὸ ἀλόγου ποῦ καλπάζει ξέφρενα ἀκούγεται σὲ μικρὴ ἀπόστασι. Ἐνῶ ὁ καθαλλάρης του φωνάζει ὅσο πιὸ δυνατὰ μπορεῖ:

—Ταρζάν! Βοήθεια Ταρζάν! Βοήθεια!

Ἡ Ζάμπα κυττάζει γιὰ λίγες στιγμὲς μὲ γουρλωμένα μάτια: ἄλογο καὶ καθαλλάρη. Κι' ἀμέσως ἀρχίζει νὰ τρέχῃ ξοπίσω του φροντίζοντας νὰ κἀνῃ ὅσο μπορεῖ λιγώτερο θόρυβο...

Ἄνεξήγητο μυστήριο!

ἌΛΛΑ ἄς ξαναγυρίσουμε κοντὰ στὸν Ταρζάν καὶ στὸν Κακαράκ. Ἀφοῦ κατάφεραν νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὴν ἐπίθεσι τοῦ μανιασμένου μαύρου γίγαντα, ἐτοιμάζον-

ται τώρα νὰ ξαναγυρίσουν στὴ χαράδρα. Νὰ σώσουν τὴν ὁμορφὴ Ζάμπα ποῦ νομίζουν πῶς ἀκόμα βρίσκεται φυλακισμένη στὴ σπηλιά του...

"Ὅμως νά: Ξαφνικὰ ἄγριοι ἀλαλαγμοὶ ἀκούγονται καὶ πίσω τους καὶ μπροστὰ τους. Ταυτόχρονα καὶ γρήγορα ἀνθρώπινα ποδοβολητὰ ποῦ τοὺς πλησιάζουν καὶ ἀπὸ τὶς δυὸ κατευθύνσεις. Ὁ Ταρζάν καταλαβαίνει ἀμέσως τί συμβαίνει:

— Εἶναι ὁ φύλαρχος Χούρα Χάθ μὲ τοὺς μαύρους του!, λέει στὸν Κακαράκ. Ὑποκρίθηκαν πῶς δὲν μᾶς εἶδαν πρὶν, γιὰ νὰ μᾶς στήσουν ἐνέδρα!

— Καὶ τώρα τί γίνεται; ρωτᾷ ἀνήσυχος ὁ φαλακρὸς παλπάτσος. Θὰ τὸ θάλουμε στὰ πόδια νὰ... ξεμουδιάσουμε;

— Ἐγὼ θὰ μείνω νὰ κτυπηθῶ μαζί τους!, μουρμουρίζει ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας. Εἶναι ντροπὴ μου ν' ἀφήσω τὸν Χούρα Χάθ καθὼς καὶ τοὺς ἀραπάδες του νὰ μὲ κυνηγᾶνε... Ἐοὐ φύγε, ὅπως μπορεῖς... Κύτταξε νὰ γλυτώσης...

Ὁ Κακαράκ δὲν δέχεται.

— "Ὁχι! Θὰ μείνω μαζί σου σὰν κοροῖδο. Προσφέρομαι... δωρεάν!

Κι' ἀμέσως διώχνει τὸν παπαγάλο του:

— Τοῦ λόγου σου, ἀειντε: πέταξε νὰ σωθῆς...

Ὁ Κουσκός, χωρὶς νὰ τὸ κουνήσῃ ἀπὸ τὸν ὦμο του, ἐπαναλαμβάνει μὲ τὴ στριγγιάρικη φωνή του:

— "Ὁχι! Θὰ μείνω μαζί σου σὰν κοροῖδο. Προσφέρομαι... δωρεάν!

"Ὅμως ξαφνικὰ, καὶ πρὶν οἱ καννίβαλοι προφθάσουν νὰ πλησιάσουν, ποδοβολητὸ ἀλόγου ἀκούγεται ἀπὸ τὰ δεξιά νὰ πλησιάζῃ. Καὶ μιὰ γνῶριμη γυναικεῖα φωνή:

— Ταρζάσαν! Βοήθεια Ταρζάσαν! Βοήθειαααα!

Ταυτόχρονα ἀκούγεται ἡ φωνὴ καὶ τὸ βαρὺ ποδοβολητὸ τοῦ μαύρου γίγαντα Μπαχούρ, ποῦ ξεπετάγεται μέσα ἀπὸ τὶς πυκνὲς φυλλωσιές:

— Ζάμπααα! Ζάμπααα!

— Τώρα μάλιστα! κάνει κουνώντας τὴν ἀνοικνόμητη κεφάλᾱ του ὁ Κακαράκ. Αὐτὴ τὴ φορὰ, Ζουγκλοβασιλιά μου, δὲν γλυτώνουμε. Στοιχηματίζω... δωρεάν!

Καὶ νά: Σὲ μικρὴ ἀπόστασι πρὸς τὰ ἀριστερὰ τους παρουσιάζεται καλπάζοντας

στη ράχι του ζέβρου της ή πανέμορφη Ζάμπα!

Ο γιγαντώσωμος Μπακούρ μπαίνοντας μπροστά σταματάει με τα δυο σιδερένια χέρια του τόν Ζέβρο...

Η κεκτημένη ταχύτητα κάνει την υπέροχη άμαζόνα να ξεφύγει από το ραβδώτο άτι της. Να τιναχτή μπροστά στον αέρα!

Ο Κακαράκ ξεκαρδίζεται στα γέλια:

— Άμάν κάτι «πλάκες»! Καινούργιο σπκότη θα κάνουμε απόψε από τα γέλια!

Ταυτόχρονα ο Ταρζάν θγάζει μιά συνθηματική κραυγή:

— Άόσοο!... Άόααα! Άούουουου!

Καί, άδιαφορώντας για τους καννίβαλους που τόν κυνηγάνε, τρέχει σφίγγοντας τó μαχαίρι του για να χτυπήσει τόν Μπακούρ. Νά σώσει από τα χέρια του τή Ζάμπα!...

Μά και πάλι, σάν φθάνει κοντά, διστάζει να τόν κτυπήσει πισώπλατα. Τόν ειδοποιεί με μιά γροθιά στον ώμο για να γυρίσει. Νά μονομαχήσουν τίμια σάν άνδρες.

Ο γιγαντώσωμος μαύρος, νοιώθοντας κάποιον να τόν ένοχλή, τινάζει με δύναμη πρός τα πίσω τήν ποδάρα του. Άνατρέπει τόν Ταρζάν. Τόν βροντοκτυπάει κάτω άνάσκελα. Ένώ ταυτόχρονα σπκώνοντας τίς χερούκλες του, κάνει ν' άρπάξει στόν αέρα τή Ζάμπα!

Όμως ή καλόκαρδη κοπέλλα, ή «Θεά τής Καλωσύνης» όπως τή λένε, που δέν κάνει κακό σέ κανένα, αυτή τή φορά δείχνεται αλλοιώτικη: Μé τó μαχαίρι που κρατάει κτυπάει στό στήθεια τόν Μπακούρ. Καί σωριάζεται μαζί του κάτω: Αυτή γερή κι' αυτός άναίσθητος!...

Στό μεταξύ οί καννίβαλοι έχουν φθάσει κοντά στόν Ταρζάν, που, πέφτοντας από τήν κλωτσιά του μαύρου γίγαντα, έχει στραμπουλήξει και τα δυό του χέρια.

— Ζάμπα!, φωνάζει στήν όμορφη μελαχροινή κοπέλλα. Βοήθησέ με: Μου είναι άδύνατο να σπριχτώ για να σπκωθώ όρθός. Θα μπορούσα και μόνο με τα πόδια μου να τα βάλλω μ' αυτούς τούς κακούργους. Φτάνει μόνο να βρίσκωμαι όρθός!

Όμως ή Ζάμπα, με τα μάτια γεμάτα μίσος και κακία, δέν κάνει καμμιά κίνηση. Άντίθετα φωνάζει στούς καννίβαλους:

— Χτυπάτε τον, παιδιά! Κομματιάστε τόν άνάξιο άρχοντα τής Ζούγκλας! Πετάξτε στά πεινασμένα όρνια τó βρώμικο κουφάρι του!

Όμως ή συνθηματική κραυγή που είχε θγάλει πριν λίγο ο Ταρζάν κάνει τώρα τó σωτήριο θαύμα της:

Ο πιστός κι' αγαπημένος του γιγαντώσωμος έλέφαντας ο Ντούπ - ντούπ φθάνει τρέχοντας. Πρώτον ποδοπατάει τόν δειλό και άνανδρο φύλαρχο Χούρα Χάθ που βρίσκεται για σιγουριά τελευταίος και πίσω -

πίσω από τούς άραπάδες του. Ύστερα άρχίζει να λυώνη κάτω από τα βαρειά του πέλματα και τούς άλλους.

Τρομοκρατημένοι οί καννίβαλοι τó βάζουν στά πόδια. Ο Ντούπ - Ντούπ τούς άκολουθεί κυνηγώντας και ποδοπατώντας τους.

Ο Κακαράκ που δέν άνψουχει για τόν Ταρζάν, γιατί έχει μυριστή πώς ή όμορφη κοπέλλα τόν αγαπάει κρυφά, τρέχει πίσω από τόν έλέφαντα γελώντας και φωνάζοντας:

— Πάτα τους, Ντουπουντούπο μου έτσι, να συκωρεθούν τα πεθαμένα σου! Λυώσε τους τούς άραπάδες, να τούς κάνης μαύρο βερνίκι για τα...παπούτσια σου! Χά, χά, χά!

Τό ίδιο γελάει κι' ο Κουσκούς, ο παπαγάλος πάνω στούς ώμους του.

Ο φαλακρός Παλπάτσος θυμώνει:

— Σκασμός, βλάκα! Έσύ να γελάς μόνο άμα σέ... γαργαλάω!

Λίγο πιό πίσω, ο Ταρζάν, με τα «βγαλμένα» και παράλυτα χέρια, έξακολουθεί να βρίσκεται καθλωμένος κάτω. Μάταια πασχίζει να σπκωθί χωρίς τή βοήθεια κανενός...

Όμως ή Ζάμπα που είδε πώς ο άρχοντας τής Ζούγκλας σώθηκε —χάρι στόν έλέφαντα — από τήν έπιδρομή τών καννίβαλων, έτοιμάζεται να κάνει τώρα κάτι φοβερό: Σκύβει σφίγγοντας τó φονικό μαχαίρι της. Τó σπκώνει ψηλά για να πάρη φόρα. Θα τó κατεβάσει με όρμη για να τó καρφήσει στήν καρδιά του.

— Τιποτένιε!, μουγγρίζει. Ήλθε ή ώρα να καθαρίσω τή Ζούγκλα άπ' τó βρωμερό τομάρι σου!...

Όμως τή στιγμή που κάνει να τού δώση τó θανατερό κτύπημα, μιά, τó ίδιο γνώριμη γυναικεία φωνή, τήν καθλώνει άκίνητη!

— Ταρζάαν! Ταρζάαααν!

Και τó μελλοθάνατο παλληκάρι άντικρύζει μιά δεύτερη Ζάμπα, όλόζωια μ' αυτήν που είναι έτοιμη να καρφήσει τήν καρδιά του. Τή βλέπει να τρέχη πρός τó σημείο

Διαβάσετε

- Τό έβδομαδίσιό περιοδικό άυτοτελών περιπετειών

Μικρός ΗΡΩΣ

- Άπόδειξις τής έξαιρετικής ποιότητός του είναι ότι εκδίδεται συνεχώς

έπι 11 περίπου χρόνια

πού βρίσκεται πεσμένος κι' ανήμπορος να προστατέψη τη ζωή του.

Στό μεταξύ η πρώτη Ζάμπα πετιέται όρθη φτύνοντας μια βαρεία θλαστήμια. Κι' άμέσως τó βάζει πανικόβλητη στα πόδια. Χάνεται γρήγορα πίσω από τις πυκνές φυλλωσιές τής άγριας περιοχής.

Η δεύτερη Ζάμπα πού σχεδόν άμέσως φθάνει, σκύβει πλάι του με ανήσυχο ένδιαφέρον:

— Πέσ' μου, Ταρζάν: Μήπως έπαθες κάνα κάκο;

— Όχι, ψιθυρίζει ό Άρχοντας τής Ζούγκλας. Και τή ρωτάει χαμένα: Μά δέν ησουν έσύ, αύτή πού ήθελε να με σκοτώσει; Δέν ήταν εκείνη έσύ πού ήρθες να με σώσης;

Η όμορφη κοπέλλα θυμάται τὰ παράξενα λόγια πού είχε πη ό διδυμος άδελφός τής: «Καλύτερα να πεθάνης, Ζάμπα! Έτσι, από ένας πού είμαι τώρα, θα γίνω δύο!

Γιά λίγες στιγμές μένει συλλογισμένη κι' άναποφάσιστη. Καταλαβαίνει ακόμα πώς είχε κάνει άσχημα να δείξη τόσο ένδιαφέρον στον Ταρζάν. Φοβάται μήπως τού έχει άποκαλύψει τὰ πραγματικά αισθήματά τής γι' αυτόν.

Έτσι, άνασπώνεται. Ξαναπαίρνει τó ψυχρό και άδιάφορο ύφος τής:

— Μά γιά ποιά μου μιλάς; ρωτάει παραξεμένη τάχα. Όνειρο θα είδες! Έγώ τώρα μόλις ήρθα έδω. Και ποτέ δε σκέφτηκα να σε σκοτώσω. Τό ίδιο μου κάνει άν είσαι ζωντανός η πεθαμένος!

Η θανάσιμη αύτή προσβολή κάνει τόν Ταρζάν να τινάξη άπότομα και με άφάνταστη όρμη και δύναμη τὰ δυό στραμπουληγμένα μπράτσα του. Κι' οί κλειδώσεις — άν από θαύμα — ξανάρχονται στη θέση

τους. Έτσι, σπρίζεται στους άγκώνες και στις παλάμες του. Πετιέται όρθός:

— Δέν είδα όνειρο!, τής φωνάζει. Ό διδυμος άδερφός σου ήτανε. Αυτός είχε μεταμφιεστή γιά να με δολοφονήσ. Αυτός ό δειλός κι' άνανδρος κακούργος. Ναι!... Κι' έσύ, πού είσαι ίδια μ' αυτόν, ζητάς να τόν καλύψης!

Και φεύγοντας ξεσπάει σ' έναν πονεμένο καγχασμό:

— Χά, χά, χά!... Γυναίκα πού βρήκα ν' αγαπήσω!

Η «Θεά τής Καλωσύνης» τόν παρακολουθεί να φεύγη, με τὰ μάτια θολά από δάκρυα.

Κι' όταν χάνεται πίσω από τις πρώτες φυλλωσιές, σκύβει να περιποιηθί τόν βαρεία χτυπημένο κι' άναίσθητο Μπακούρ.

Ένώ στ' αύτιά τής φθάνει η κεφάτη φωνή τού Κακαράκ πού πλησιάζει:

— Έ, Ζάμπα! Άν τσακωθήκατε με τόν λεγάμενο, έγώ είμ' έδω: Προσφέρομαι... δωρεάν!

Καί, φθάνοντας κοντά, τή βεβαιώνει:
— Σου όρκίζομαι πώς ποτέ στη ζωή μου δέν έχω δη πιό όμορφο άντρα από... μένα!

Μά ό «Παλπάτος τής Ζούγκλας» δέν προφθάνει να τελειώση τὰ λόγια του. Ξαφνικά κι' άπότομα ό έφτάψυχος Μπακούρ συνέρχεται. Πετιέται άμέσως όρθός και άγριεμένος! Άρπάζει στα χοντρά τριχωτά μπράτσα του τήν όμορφη Ζάμπα. Και ούρλιάζοντας θριαμβευτικά άρχίζει να τρέχη. Παίρνει κατεύθυνσι πρós τή βαθεία χαράδρα πού βρίσκεται η φρικτή σπηλιά του.

Η άμοιρη κοπέλλα ξεφωνίζει μ' άπόγνωσι:

— Βοήθεια, Κακαράκ! Βοήθειαααα!...

ΤΕΛΟΣ

Άποκλειστικότητα:

Γεν. Έκδοτικά Έπιχειρήσεις Ο. Ε.

Έλληνική άπόδοσις: ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Ρίγη συγκινήσεως, άγωνίας και τρόμου θα σκορπίση τó τεύχος 2 τής «Ζούγκλας», πού κυκλοφορεί τήν έρχόμενη Τρίτη:

ΟΙ ΚΟΛΑΣΜΕΝΟΙ ΒΡΥΚΟΛΑΚΕΣ

Όσοι δέν διαβάσουν τó τεύχος 2 θα χάσουν πολλά! Θα χάσουν τήν πιό συνταρακτική περιπέτεια ζούγκλας πού έχει γραφή ποτέ!

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΖΟΥΓΚΛΑ — ΤΑΡΖΑΝ

ΑΡΙΘ. 1 — ΔΡΑΧ. 2

ΓΡΑΦΕΙΑ - ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ: ΛΕΚΚΑ 22, ΑΘΗΝΑΙ (125). Έμβάσματα - έπιταγαί: Γεώργ. Γεωργιάδης, Λέκκα 22. Έπεύθυνος συμφώνως τώ νόμω: Στ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21, Ν. Σμύρνη

Τὸ Σπίτι πού χάνεται

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 2

τάδι και τρόπο και στην παράξενη λύση ενός μυστηρίου.

Τὰ τρία ποδήλατα προχωρούσαν με σταθερό ρυθμό.

Στην επόμενη γωνιά συνάντησαν ένα μικρό σωμα παίδι.

— Γεια σου, Στάν, του φώναξαν εύθυμα. 'Ακολουθεί!

— Ξέρεις, αλλάξαμε σχέδιο, τον πληροφόρησε ο Ρόμπ. Πηγαίνουμε στους «Βυδρόλακκους». Τί λές εσύ;

— Όχι, δε συμφωνώ!, είπε ο Στάν στενοχωρημένος. Αντιπαθώ τὸ μέρος αυτό.

— Γιατί τὸ αντιπαθείς, Στάν; ρώτησε ο Μάξ.

— Αντιπαθώ τὸν ἦχο του, μουρμούρισε ο Στάν.

Ὁ Μάξ σήκωσε ψηλά τὰ φρύδια του σαν νὰ ἄπορούσε κι' ὁ Τζόκ ἔσπευσε νὰ ἐξηγήσῃ:

— Ἡ θάλασσα ἐκεῖ εἶναι πολὺ ἄγρια και κυλάει μέρα - νύχτα τις πέτρες τῆς ἀκρογιαλίας, χτυπώντας τὴ μιὰ πάνω στὴν ἄλλη.

— Και τὸ σπίτι εἶναι χτισμένο ἐπάνω σὲ βράχους, πρόσθεσε ὁ Στάν. Ὁ ὠκεανὸς ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά και οἱ λιμνοὺλες ἀπὸ τὴν ἄλλη. Στις λιμνοὺλες τὸ νερὸ δὲν ἔχει θυβὸ.

— Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀλήθεια, Στάν, εἶπε ἀπότομα ὁ Ρόμπ.

— Μὰ, ἐπέμεινε ὁ Στάν, ποτὲ δὲ βρῆκαν τὸ πτώμα τοῦ Κινέζου...

— Ποιοῦ Κινέζου;

Ὁ Ρόμπ ἐξήγησε:

— Ἐννοεῖ ἕνα ὑπῆρῆτὴ τοῦ σπιτιοῦ, κάποιο Κινέζο πού χάθηκε πριν ἀπὸ καιρὸ, ξαφνικά. Λένε ὅτι πῆγαινε στις λιμνοὺλες, ἀλλὰ δὲ βρέθηκε ποτὲ τὸ πτώμα του...

Ἐκείνη τὴ στιγμή περνούσαν ἀπ' τὸ μαγαζι τοῦ κ. Τίμ. Ὁ Τζόκ εἶδε ἐκεῖ μέσα ἕνα συμμαθητὴ του, τὸν Πῶλ Πλόνκετ, πού τὸν ἔλεγαν στὸ χωριὸ Πῆ Γουῆ, νὰ δουλεύει κοντὰ σ' ἕνα παράθυρο. «Ὁ Πῆ Γουῆ ποτὲ δὲν παίζει ὅπως ὅλοι μας», σκέφτηκε.

***

Βρίσκονταν δυὸ μίλια μακριὰ ἀπ' τὴν «Πόλη τῶν Φαντασμάτων», ὅταν ὁ Τζόκ εἶδε τὸν Ρόμπ και τὸν Στάν πού πῆγαιναν μπροστὰ, νὰ σταματούν.

— Ὁ Στάν λέει, εἶπε ὁ Ρόμπ, δείχνοντας ἕνα παλιὸ δρομάκο πού ἔστριβε πρὸς τ' ἄριστερά, πῶς ὁ δρόμος αὐτὸς ὀδηγεῖ κατ' εὐθείαν στοὺς «Βυδρόλακκους». Εἶναι, λέει, πανσέληνος και ἡ παλίρροια εἶναι ὑψηλὴ και καλὰ θὰ κάνουμε νὰ τελειώσουμε με τοὺς «Βυδρόλακκους» ὅσο μπορούμε πιὸ νωρίς, ἂν δὲ θέλουμε νὰ ἀποκλειστούμε ἐκεῖ ἀπ' τὰ νερά.

— Μὰ τότε δὲ θὰ περάσουμε ἀπὸ τὴν «Πόλη τῶν Φαντασμάτων», δὲν εἶναι ἔτσι; παρατήρησε ὁ Μάξ.

— Θὰ περάσουμε ἀπὸ κεῖ στὸ γυρισμό, ὑποσχέθηκε ὁ Ρόμπ.

Ὁ Στάν κι' ὁ Ρόμπ ἔμειναν λίγο πίσω, γιατί ὁ Στάν ἠθελε νὰ γυρίσει τὸ παντελόνι του. Ὁ Τζόκ κι' ὁ Μάξ μῆχαν στὸν πλάγιό δρομάκο, πού χανόταν μέσα στὸ δάσος. Κάτω ἀπ' τὰ δέντρα ἦταν ἀπλωμένη μιὰ παράξενη ἡσυχία. Τὰ μάτια τοῦ Τζόκ δὲν ξεκολλοῦσαν ἀπὸ τὸ ἔδαφος μπροστὰ του, γιατί ὁ δρομάκος ἦταν σπαρμένος ἀπὸ πέτρες και ρίζες και χρειαζόταν μεγάλῃ προσοχή.

Ξαφνικά ὁ Μάξ πῆδησε ἀπ' τὸ ποδήλατό του κι' ἔβγαλε ἕνα φακό. Ἀρχισε νὰ ἐξετάζῃ ἕνα κλαδί, πού κομμοταν στὰ δεξιὰ τοῦ δρόμου.

Ὁ Τζόκ ἔσκυψε κι' εἶδε λίγη λεπτὴ στάχτη. Ὁ Μάξ φαινόταν νὰ δείχνει μεγάλο ἐνδιαφέρον. Σήκωσε τὸ κεφάλι του και κοίταξε μπροστὰ.

— Κάποιος πέρασε ἀπὸ δῶ, ἐδῶ και λίγη ὥρα, και ἔρριξε τὴ στάχτη τοῦ τσιγαρόου του πάνω στὸ κλαδί αὐτό. Ἦταν ἀρκετὰ μεγάλος ὄγκος και δὲν ἦταν μόνος. Κάποιο νεαρὸ πρόσωπο ἦταν μαζί του. Κοίταξε! Οἱ πατημασιές αὐ-

τὲς μόνο σὲ παιδί μπορούν νὰ ἀνήκουν.

Ὁ Μάξ ἔπιασε τὸ ποδήλατό ἀπ' τὸ τιμόνι κι' ἄρχισε νὰ προχωρῇ με τὰ πόδια. Ὁ Τζόκ τὸν ἀκολούθησε. Δὲν εἶχαν κάνει πολλὰ δῆματα ὅταν ὁ Μάξ σταμάτησε, κοίταξε τὸν Τζόκ θριαμβευτικά και τοῦ ἔγνεψε νὰ κἀν ἡσυχία. Στὴ μέση τοῦ δρομάκου μερικὰ μέτρα μπροστὰ βρίσκονταν δυὸ πρόσωπα, ἕνας ψηλὸς ἄντρας με στρατιωτικὸ παράσημα και ἕνα κορίτσι...

— Τοὺς ξέρεις; ρώτησε ὁ Μάξ.

— Βέβαια. Εἶναι ὁ συνταγματάρχης Οὐνιὰκ κι' ἡ κόρη του Γκουέν.

Ἐκείνη τὴ στιγμή ἀκούστηκε πίσω τους ἡ σφυρίχτρα τοῦ Ρόμπ. Τὰ δυὸ πρόσωπα ἀνασκήρτησαν ἔνοχα — σκέφτηκε ὁ Τζόκ. Ὁ συνταγματάρχης Οὐνιὰκ, με τὸ γυριστό του μουστάκι, γύρισε και τοὺς ἀντιμετώπισε. Φαινόταν θυμωμένος.

— Τί κάνετε ἐδῶ; ρώτησε ὅταν ἔφτασαν κοντὰ του.

— Πηγαίνουμε στοὺς «Βυδρόλακκους», κύριε. Ὁ Μπόττ Οὐϊλσον ὁ φύλακας, με παρακάλεσε νὰ πάω νὰ δῶ ἂν ὄλα εἶναι ἐν τάξει ἐκεῖ.

— Ὡ! Ὡχι! ἄρχισε νὰ λὲ ἡ Γκουέν.

Τὸ χλωμὸ τῆς πρόσωπο, με τὸ φωτιστέφανο τῶν ξανθῶν μαλλιῶν τῆς, φαινόταν ταραγμένο. Σχεδὸν ἔτρεμε.

— Ἡσυχία, Γκουέν, εἶπε αὐστηρὰ ὁ συνταγματάρχης. Δὲ χρειάζεται νὰ πάτε. Ἐγὼ και ἡ κόρη μου πῆγαμε ἐκεῖ σήμερα. Ὅλα εἶναι ἐν τάξει.

Ὁ Στάν γύρισε πρὸς τὰ πίσω τὸ ποδήλατό του με φανερὴ ἀνακούφισι. Μὰ ὁ Ρόμπ προχώρησε.

— Ἄν δὲν σὰς ἐνοχλῇ, κύριε, θὰ πάω στοὺς «Βυδρόλακκους». Ὑποσχέθηκα στὸν Μπόττ Οὐϊλσον και πρέπει νὰ πάω.

— Μὰ... δὲν πρέπει... δὲν... ἄρχισε πάλι ἡ Γκουέν.

— Γκουέν! Ξανακούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ συνταγματάρχου. Ἡσυχία! Πολὺ σωστά, νεαρὸ μου, πολὺ σωστά! Μὰ... εἶναι πολὺ ἀργά. Ἡ παλίρροια προχωρεῖ. Ξέρω πῶς ὁ Μπόττ θὰ με καταλάβῃ, ὅταν τοῦ ἐξηγήσω ὅτι ἦταν ἐπικίνδυνο γιὰ σὰς νὰ πάτε ἐκεῖ. Ἐλάτε. Ἄς γυρίσουμε ὅλοι μαζί.

Μὰ ὁ Ρόμπ με μιὰ γοργὴ κίνηση πέρασε ἀνάμεσα στὸν συνταγματάρχη και τὴν κόρη του, λέγοντας:

— Ὑποσχέθηκα στὸν Μπόττ, κύριε... Με συγχωρεῖτε, μὰ δὲ συνεχίσει τὸ δρόμο μου.

Πῆδησε στὸ ποδήλατό του και ἄρχισε νὰ τρέχει. Κάπως καθυστερημένοι τὸν ἀκολούθησαν κι' οἱ ἄλλοι. Ὁ συνταγματάρχης ἔμεινε πίσω, γεμάτος θυμὸ και μουρμουρίζοντας:

— Ἀνυπακοή! Ἀνυπακοή!

Ὁ Τζόκ λυπήθηκε πολὺ γιὰ τὴν Γκουέν. Τὸ πρόσωπό τῆς ἦταν τόσο ταραγμένο! Μὰ γιὰ πείσῃ φοβόταν, γιὰ τὸν ἑαυτὸ τῆς ἢ γιὰ τὰ παιδιά:

Σὲ λίγο μῆχαν σ' ἕναν ἄλλο πλάγιό δρόμο στοωμένο με χαλίκι. Ὁ Τζόκ κοίταξε τὸν Μάξ. Ὑπῆρχε κάτι παράξενο στὸ δρόμο αὐτό, μὰ ὁ Μάξ δὲ φαινόταν νὰ τὸ προσέχει. Ἡ προσοχή του ἦταν συγκεντρωμένη στοὺς «Βυδρόλακκους» πού φαινόταν λίγο πιὸ κεῖ. Μιὰ στιγμή ἀργότερα ὁ Ρόμπ σταμάτησε, ἀκούμπησε στὴ γῆ τὸ ποδήλατό του και τοὺς ὠδήγησε πάνω στὰ βράχια τοῦ «Σπιτιοῦ τῶν Βυδρόλακκων». Ἡ παλίρροια εἶνε ἀφήσει ἀκόμη ἕνα μονοπάτι στεγνὸ, καὶ δὲν ἦταν πολὺ πλάτῃ.

Ὁ Τζόκ σκέφτηκε πάλι ἂν ὁ Μάξ εἶχε προσέξει ἐδῶ, αὐτὸ πού δὲν εἶχε προσέξει κάτω στὸ δρόμο, κάτι πολὺ παρᾶξενο, πού κανεὶς δὲν εἶχε ποτὲ μπερδεῖ νὰ ἐξηγήσῃ: ἕνα ἀλλόκοτο ἔργμα πού πλανιόταν στὸν ἀέρα, ἀκόμα και στὴν καρδιά τοῦ χειμῶνα, σαν ἀόρατὴ παρουσία.

ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΣΠΙΤΙ

Τὸ σπίτι φαινόταν ἀείραχτο. Πρὸς τὸ μέρος τῆς θάλασσας, ὁ ἀφὸς τῆς παλίρροιας, πού ἀνέβαινε, ράντιζε τὰ κλειστὰ παραθυρόφυλλα.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΖΟΥΓΚΛΑ

ΟΙ ΓΝΗΣΙΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ
TARZAN

